

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 29 — JULIOL - AGOST - SETEMBRE DEL 1983

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

Entrevista: NARCIS FONT i PAIRET

· DEDICAT AL TRANSPORT DES DE PRINCIPIS DE SEGLE

**SOBRE LA CREACIÓ DEL CONSELL DE CULTURA - EL CASAL
INCENDIS FORESTALS I MESURES D'AUXILI A LLAGOSTERA**

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encàrrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

IVECO

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç 83 05 78

LLAGOSTERA

Construcciones

**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA

TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO-CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

SUMARI

- 3 - Pòrtic
- 4 a 6 Entrevista a
Nacís Font i Pairet
- 7 - Temps i Coses,
per P. Parés C.
- 8 - Coses del poble
- 9 - Curiositat de l'àvia
- 10 i 11 Creació del Consell
de Cultura
- 12 i 13 El Casal
- 14 - Secció Infantil
- 16 - Sintèsi cronològica de la
prehistòria i història de
Llagostera i comarca,
per Emili Soler
- 17 a 20 Foc!: incendis forestals
i mesures d'auxili
a Llagostera
- 21 - Plana de greca, per l'Esteve
- 23 - Vagances d'una dona,
per Margarida del Cabo
- 24 - La Tomaquera Lloca,
per Climent
- 25 - Cursa de Braus a Llagostera
Fin de curso per finita
- 26 i 27 Les aventures
d'en Ventura: A Mèxic
ataca la policia
- 28 - Recordant un ans d'ahir
de la nostra vila, per en Tià
- 29 - Poesies d'en Josep Calvet
- 30 a 34 Opinió... opinió... opinió...
- 34 - Mots encreuats

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

Aquest número arriba ja passat l'estiu i amb més d'una quinzena de retard. Els motius de la tardança són molts, però alhora cap en especial: que si algun de nosaltres era fora de vacances, que si cal revisar l'assumpte de finançació, que... Perquè de fet aquest exemplar és l'últim al qual d'una manera concreta ens havíem compromès a fer sortir. Ara, toca renovar les subscripcions que, com altres vegades, cobrirà un període de mig any. A veure si entre tots n'aconseguim de noves. Cal també assegurar el finançament i haurem de procurar nous anunciants. Esperem però, que res d'això sigui problema i puguem repostar amb energia per un temps més.

Durant aquest parell de mesos hem vist com s'han anat desenvolupant i acabant-se les activitats estiuenques, les sardanes, el futbol, el casal, les sortides a parar la fresca en alguns carrers. Mentre, la policia municipal s'ha vist renovada i reequipada, els boscos del voltant se'ns han cremat i el consell de cultura del que ens parlava el CiU s'està intentant tirar endavant, de forma més o menys encertada (no podem oblidar que s'ha de tractar d'un consell municipal).

També, un any més, hem celebrat un 11 de setembre sense pena ni glòria mentre la bandera espanyola continua ondejant al campanar. Podríem parlar de la necessitat de què la senyera presidís la part alta de Llagostera —donada l'anomalia que justifica "ismes" com el de CATALANISME, ben diferent a CATALÀ, que seria fruit d'una normalitat—, però no trobem justificació perquè el nostre fer transcorri sota d'altres banderes i menys quan aquestes procurin i són, mitigadores d'un tarannà que ens distingeix i ens consolida com a poble català, amb una forma de ser que ens sentim nostra i només amb la qual podem desenvolupar-nos com a persones. Som catalans i això bé dibuixat per quelcom més intrínsec a nosaltres i més humà que una configuració política determinada que ens és imposada.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, juliol, agost i setembre del 1983

Núm. 29

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

entrevista

Narcís Font i Pairet

INTRODUCCIÓ

Parlar de la història del transport a Llagostera i de Transports Font, S.L., antigament "Can Mateu" traginer, és una mateixa cosa. Per això hem volgut fer una xerrada amb Narcís Font i Pairet, per tal d'esbrinar els detalls d'aquesta història, tot intentant forçar els seus records de noranta anys de vida, sempre lligada al servei del transport.

Ningú com ell ha viscut tan de prop el revolucionari canvi de la tracció mecànica, substituint a la tracció animal. El seu testimoniatge, doncs, té un especial valor de proximitat que malgrat alguns petits lapsus de memòria, quant a dades i precisions cronològiques, ens dóna una visió de conjunt del què fou aquesta evolució dels transports per carretera.

En Narcís Font i Pairet, nascut a Llagostera el 16 d'octubre del 1893, comença dient-nos que tot va començar amb el seu avi, el qual feia els trajectes de Llagostera-Girona i Llagostera-Tossa amb carros. Després el seu pare va continuar, també amb carros, però engrandint-ho més, sobretot amb Sant Feliu, i la línia de Palamós a Caldes.

(Hem de tenir en compte que des del 3 de març del 1862 el ferrocarril arribà fins a Girona).

—El meu pare va començar amb carros i quan va venir l'automòbil va canviar el sistema: ja va comprar camions. Acabada la 1.ª Guerra Mundial va enviar el meu germà gran a França per comprar un camió. Aquest va ésser el primer. No recordo exactament la marca però crec que era un "Victor".

—Van haver d'anar a França perquè a Espanya no se'n fabricaven encara de camions?

—No, clar, encara no. I acabada la guerra, a França en sobraven.

—Quin tipus de càrrega transportaven?

—Transport general, sobretot taps i suro.

—Així la indústria surera fou important per donar impuls a la feina del transport?

—Sí, la casa es va fer gran amb el suro. Aquí és dels primers pobles on es va treballar el suro. Jo, de fet, sempre l'he vist. A "Can Vingut" fou el lloc d'on sortiren els primers taps fets al poble.

—Quin era el moviment "normal" de carros?

—Hi havia 7 carros diaris que anaven a Sant Feliu, carregats fins a dalt de taps i suro, per això i perquè les carreteres eren molt dolentes volcaven tot sovint. Tornaven generalment amb fardos de suro que venia de províncies. Tardaven unes 3 hores per anar i 3 més per tornar (marxaven de bon matí i tornaven al migdia).

També teníem tartanes de lloguer: el viatge a Girona valia 10 pessetes i a Sant Feliu 8 ptes.

Fins i tot hi havia vegades que per falta de conductor, la meua mare hi anava i quan trobava algun carro nostre pel camí, canviaven de vehicle.

—I cotxe de morts?

—Per als enterraments hi havia primera, segona i tercera classe. Era el mateix cotxe però amb diferents cortines i els cavalls anaven amb "plumeros" o sense. I si el mort era un jove net teníem un cotxe blanc que anava tirat per cavalls blancs.

Teníem les quadres aquí al costat de casa amb uns 12 o 14 cavalls i els carros es guardaven a la cotxera de la carretera.

Per casaments teníem un Faetó (cotxe de 4 rodes que anava tirat per 2 cavalls).

—Com estaven els camins aquells temps?

—Jo he arribat a conèixer-ho quan encara no hi havia carretera i tot eren camins de carros, camins de bosc. No recordo l'any en què es va fer la

carretera però jo devia ésser molt jove: uns 16 o 17 anys.

—I què fèieu a aquesta edat?

—Jo feia de tot. De petit no volia anar a estudi i el pare ja em va posar a treballar fent algun lloguer, coses senzilles per anar aprenent.

Recordo que quan van fer la carretera de Llagostera a Caldes, el meu pare va comprar un cotxe (una berlina) de 20 places que anava tirat per 4 cavalls. Esperaven el tren petit que venia de Sant Feliu i anaven fins a Caldes a agafar el tren gros per anar a Barcelona. Com que aquí no hi havia gent experta en portar cotxes de quatre cavalls va venir un noi de Girona que li deien en "Pocarroba".

—Requeria un art especial això de guiar cavalls?

—Sí, s'havia d'aprendre la tècnica. Jo, de més gran, també hi havia anat amb una berlina d'aquestes amb tres cavalls cap a Tossa.

—Recorda alguna anècdota d'aquest temps de les tartanes?

—Només me'n recordo que la tartana que anava de Palamós a Caldes canviava els cavalls a Santa Cristina i si anava massa carregat enganxaven un cavall de més fins a Llagostera, perquè ve de pujada. Un dia d'aquests al meu pare li va sortir també un lloguer de tartana cap a Sant Feliu i va voler aprofitar el viatge per tornar el cavall a la posta de Santa Cristina. Me'l va fer enganxar a davant de la tartana i quan anàvem per sortir, el passatger em diu: Tu mena el de davant

i jo menaré el de darrera. En veure'm tan jove aquell home no se'n fiava. Li vaig contestar que jo ja els menaria tots dos.

—Només feien parada a Santa Cristina?

—Sí, perquè a Santa Cristina hi guardàvem els cavalls per fer el canvi. De Can Saleta de Santa Cristina a Can Tres de Llagostera no hi havia res més.

—Recorda algun cavall en especial?

—En Pajarito i en Romero eren els més corredors. Anaven a les tartanes. En Pajarito sortia de casa corrent i no parava fins arribar a lloc, tant si venia de pujada com de baixada.

Els cavalls els compràvem a l'Empordà.

—Va ésser una substitució ràpida la dels carros pels camions?

—Va durar una tirada llarga que hi havia camions i carros, ja que hi havia llocs on difícilment podien anar-hi els camions.

L'any 1917 vàrem comprar un "Victor", després un Berliet de 5 Tn. amb cadenes, que encara després portaven les rodes massisses de ferro. Seguidament vam tenir un Lancia, un GMC, després... un Chrevolet, i per últim un altre Berliet, aquest de 10 Tn. i que ja era diesel; per cert que va haver de venir un especialista francès a ensenyar-nos a conduir-lo. Hi havia una gran diferència entre un vehicle de gasolina i un de diesel.

Quan havíem d'anar a Barcelona amb aquest Berliet havíem de donar la volta per Sant Celoni, ja que per Cal·lella, on normalment es passava, ens

Parada de viatgers a la Rambla de Sant Feliu, a principis de segle

era impossible. El motiu era que hi havia un carrer molt estret amb un balcó que sortia al dalt d'una barberia. Més d'una vegada el mateix barber m'havia dit que li havien tirat per terra el seu balcó.

El primer cotxe de passatgers fou un Bedford de 28 places.

—Es necessitava carnet per portar aquests automòbils?

—No, a mi el primer carnet me'l va donar l'enginyer d'Obres Públiques i sense haver de fer cap examen. Jo devia tenir llavors uns 25 anys. Hi va haver un temps en què molta gent portava cotxe sense tenir carnet.

—Així vostè va ésser dels primers en tenir carnet de conduir al poble?

—Sí, és clar. Però me'l van canviar, la qual cosa em va saber molt de greu perquè jo tenia dels primers números de la província, el 4 ó el 5, i ara ja no ho porta.

(El carnet que va fer servir fins l'any 1975 porta la data 18-10-1927 i és de segona classe).

El primer turisme el va tenir en Francesc Sais i era un Ford.

—Com es va notar la diferència entre els carros i els camions?

—Un carro portava 1 ó 1,5 tones segons el gènere. El primer camió que tinguérem ja en podia portar tres. Més tard vingueren els camions de 10 tones i més grossos.

Anaven amb benzina.

Recordo que una vegada un camió nostre va acabar la benzina a la pujada de Caldes. L'ajudant va anar a buscar un bidó de 10 litres i com ja era fosc no se'ls va ocórrer res més que encendre un llumí per veure-s'hi. El resultat fou que s'incendià el camió quedant ben cremat aquest i la càrrega que transportava.

Encara recordo quan la benzina anava a 35 cèntims el litre, ja veieu si ha canviat això.

—Ja hi havia gasolinera?

—Jo vaig instal·lar un assortidor per al nostre consum allà on actualment hi ha la gasolinera. Vaig tenir molts problemes perquè allà davant també hi havia un "poste" indecent i el seu propietari només em buscava entrebanes

Bedford de 28 places

aprofitant que hi havia un Ajuntament de dretes que li feia costat. Finalment, amb les eleccions municipals que tingueren lloc després de la proclamació de la 2.ª República (1931), el nou Ajuntament acabà amb la qüestió i em deixà utilitzar el meu assortidor.

En acabar la nostra guerra tornaren a buscar-me problemes perquè em consideraven un esquerrà. Havia de portar un aval a la Campsa o d'altra forma em quedava sense subministre, en vista d'això no vaig tenir més remei que vendre-ho a en Francesc Sais.

Aquell local servia de garatge per als nostres vehicles (era una antiga casa de pagès).

—Parli'ns del negoci durant la guerra.

—En aquest temps tot el meu negoci se'n va anar a la collectivització. Jo era llavors un obrer més que cobrava cada setmana. Feia la mateixa feina transportant taps, encara que aquesta va afluixar molt.

Per cert que un dia l'encarregat em va menar rentar un camió i quan vaig estar em va dir que estava mal fet i que hi tornés.

Quan del front demanaven algun cotxe, els obrers entregaven els millors, quan jo els hi deia que donessin els més vells.

En acabar la guerra jo vaig anar a córrer per veure si podia localitzar els vehicles que s'havien endut i recuperar-los. Mentre era fora va venir la Guàrdia Civil a casa demanant per mi, en no trobar-m'hi varen dir: Ja ens ha fugit! Em tenien per un "roig", quan jo realment no en tenia res... Tan punt vaig arribar em van ficar a la presó, encara que ja vaig dormir a casa.

—Va ésser possible recuperar tots els camions?

—En vam perdre almenys tres, però en vaig trobar un a Figueres. Per poder-lo treure vaig haver de fer com si l'hagués venut al meu germà.

—Com es va formar la societat anònima Ribot-Font-Artigas (SARFA)?

—En Ribot portava viatgers de Sant Feliu a Caldes, l'Artigas de Palafrugell a Caldes i nosaltres de Palamós a Caldes (això que encara anaven amb tartanes).

Ens vam ajuntar, doncs, formant una societat que feia aquest rajecte: Palafrugell-Palamós-Sant Feliu-Llagostera-Caldes. De fet això ho portava el meu germà gran, que per cert es va vendre la seva part en acabar la guerra, i nosaltres ens cuidàvem dels Transports Font.

—També fan el transport combinat amb tren?

—Sí, nosaltres tenim el despatx central de RENFE de Palamós, Platja d'Aro, Sant Feliu, Llagostera i Caldes, on un dels meus néts fa de factor.

Actualment l'empresa Transports Font, S.L. es veu continuada per la seva quinta generació, constituint una de les més antigues del poble.

Collectiu de Redacció

COLLABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ROSTISSERIA N. DEULOFEU

Donzella, 31 - Tel. 83 09 62

ANUNCIEU-VOS AL

**B
U
T
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a**

temps i COSES

El fabricant de fideus

Vaig quedar-me a dinar, en aquell petit i tristoï hostal de l'Empordà. Fent una mica de memòria, puc dir el nom del poblet: Púbol, avui famós, mercès a Dalí.

Recordo que quasi totes les taules eren plenes. Això va fer que l'hostalera em digués:

—*Et farà res de menjar a la mateixa taula, amb aquest home, noi..?*

I com que no, no em feia res, doncs dinàrem junts. Tindria la quarentena d'anys, va semblar-me. Era petitó i renuat. Tenia ulls de traïdor. Cap de músic arruïnat. Boca, potser sensual. Aspecte general d'home deixat, consirós.

Tot això passava, cap a finals del 1939. Principi d'aquells terribles anys de fam i mesèria només imaginable pels qui la visquérem.

Les primeres paraules del meu veí de taula foren:

—*Sóc fabricant de fideus.*

En efecte. La gran mancança d'aliments feu néixer un seguit de torcits canals d'oficis i distribucions. Això portà que un sabater vengués arròs, un cisteller fos qui tenia pa, i un pagès fabriqués fideus per les masies, únic lloc on hi havia farina.

Més tard i ja en plena conversa, em confessà la seva tragèdia.

Principal actriu d'aquest drama, era una noia molt bonica i esquerpa que treballava de minyona a l'hostal. Deixo la paraula al fideuer:

—*Aquesta noia que volta per les taules, es diu Rosa. I és una p..... Tal i com ho sents, noi. Vet aquí els motius que m'ho fan dir: Tot aquest poblet, i els veïns, saben que la Rosa té tres o quatre amants. Jo, enterat d'aquesta manera de ser d'ella, un dia que la n ve demanar-me diners per a comprar-se un rellotge, vaig proposar-li el tracte següent: Com que es tractava de cinc-centes pessetes, la Rosa m'acceptaria i signaria deu lletres de canvi de cinquanta pessetes cada una. Cada vegada que ella "complís", destruiríem una de les lletres, fins a la total redempció.*

—*I què, —vaig fer jo— va "complir"..?*

—*Deixa'm dir, home! Tal i com jo ho tenia planejat, un cop cada setma-*

na haviem de trobar-nos. I no va ésser així. Cada dissabte al vespre vinc a l'hostal cansat de la feina. Una vegada rentat i arreglat, feia a la Rosa: "Avui?" "No, demà, potser!" Aquest demà no arribava mai. Vaig amenaçar-la, vaig arribar a proposar-li em tornés els diners o el rellotge. I res. Cansat ja de tot, una nit, com sé la cambra on dorm, cap a la matinada decidí atancar-me. Era tan bonica, dormint...! Però en tocar-li només el braç, quin enrenou..! Crec que va tenir un atac d'histeria. Cridava i cridava amb un daler! Total que vingué la mestressa, entre d'altres, i m'amenaçà en fer-me sortir de l'hostal!

Jo estava observant que, mentre l'home dels fideus explicava la història, la noia el mirava amb un odi furturós. Ell no va aixecar mai el cap mentre parlava.

—*Quan la cosa estava apaivagada, —seguí— o al menys, a mi m'ho semblava, un dissabte a la nit vaig arregar-la, per dir-li:*

—*"Demà Rosa, o creu-me que tindràs de mi un mal record!" I res..! Ve un altre i un altre dia sense "complàurem". Cansat de tot, altra vegada, me'n vaig a trobar el jutge. Ensenyo les lletres del deute, deixo que comprovi signatures, i només sap dir-me:*

—*"Quina edat té, la Rosa..?"*

—*"Setze anys, crec".*

—*"Per tant és una menor, ¿no..?"*

—*"I quina menor..! —exploto jo—, que té tres amants..!"*

—*"Teniu testimonis, d'això que dieu..?"*

—*"No, però..."*

—*"Doncs cal·leu i marxeu a casa vostra, miserable..!"*

Jo, que ja estava cansat de tanta xerrera faig:

—*Quin final més trist, eh?*

—*Què va home..! El final no trigà a venir. El proper dissabte en arribar a l'hostal la mestressa em diu:*

—*"A les onze del dimarts, has d'anar al jutjat de Girona". El cel va caure'm a sobre..! Doncs encara que no t'ho creguís, noi, el judici per "corrupció" de menors, va costar-me una multa de mil pessetes, i un mes a la presó. Condemnat per corrupció d'una noia a la qual només havia tocat el braç..!"*

Mentrestant, com que jo ja havia menjat el primer plat s'acostà la Rosa per dir-me:

—*Vols alguna cosa més noi..? I amb veu molt baixa:*

—*Què t'explicava aquest pocavergonya..?*

—*No res. Parlàvem de la guerra.*

—*Tots els homes sou iguals..!*

—*Què et deia aquesta..? —mormolà el fideuer..?*

—*Mireu, bon home, —fou la meua resposta— Em té ben poc preocupat allò que pogués passar entre vos i aquesta noieta. A mi només poden interessar-me els meus assumptes. Així que us demano perdó, però cal·leu, home..!*

L'home dels fideus, marxà ben evidentment ofès. Llavors i ja tranquil acabava amb el meu segon plat, que per cert recordo era una botifarra de perol que per aquelles dates només als pobles de pagès se'n trobaven.

En acabar, tornà a venir l'esca del pecat, i com qui no diu res, amb un somriure de pecadora jovenívola que sabia la feia temptadora, em diu:

—*Tu noi, no podries deixar-me cinc-centes pessetes per comprar-me un medalló que he vist en una joieria de Girona..?*

—*A canvi de què, —dic jo.*

—*Puc fer-te feliç una estona, home.*

—*O deu..?*

—*O deu.*

Fora tenia la bicicleta. Vaig pagar a l'hostalera. I pedalent com un desesperat m'allunyava poc a poc del poble... per no haver d'anar a signar deu lletres de canvi.

D'aquesta feta, prometo solemnement que vaig trigar anys a menjar fideus. I de poder escollir, m'agradaven els hostals regentats per dones velles.

COSES DEL POBLE

Incidents a la pista poliesportiva

El dimecres dia 3 d'agost, cap a les onze de la nit, s'estava jugant un partit de futbol-sala a la pista poliesportiva, que s'hagué de suspendre per uns moments a causa d'uns incidents.

Un espectador que estava presenciant el partit, va sentir soroll de vidres trencats a dintre dels vestidors, i hom va avisar immediatament a la guàrdia civil. Mentrestant algunes persones van començar a investigar al voltant dels vestidors, i van veure que es tractava d'un noi veí d'una urbanització de Llagostera. Aquest intentava fugir saltant les tanques de la piscina, però la gent i els jugadors van començar a voltar-lo; el lladre anava corrent amunt i avall per dintre del tancat de la piscina, i cada cop que saltava, perdia els diners de les butxaques, que havia robat dels vestidors. Després espectadors i jugadors van aconseguir agafar-lo i aquest va rebre un cop de puny d'alguna d'aquestes persones. Encara es va escapar altre cop saltant la tanca, però la gent quan el va veure fugir se li tirà al damunt i el deixaren ple de contusions per tot el cos. El noi havia agafat cinc mil pessetes, però només en pogueren recuperar tres mil; també va trencar una porta i un vidre.

Accident al carrer Camprodon

El passat mes de juliol es va produir un accident al carrer Camprodon. Un cotxe amb un remolc de matrícula francesa estava parat a la cuneta, davant del garatge Casas. El conductor estava enmig del cotxe i el remolc, comprovant si aquest estava ben enganxat, quan un camió que baixava de Sant Feliu va anar a envestir-lo.

L'home resultà amb ferides greus a les cames, ja que el camió va envestir de ple el remolc, que va quedar xafat. Dintre el cotxe hi havia una dona i uns nens que van sortir il·lesos.

Segons va dir el mateix conductor del camió, es va quedar adormit al volant, i no va poder evitar la patacada.

Teatre a la Plaça del Castell

El divendres dia 19 d'agost, el Teatre Estable de Sabadell va representar a la Plaça del Castell, l'obra "Romeo i Julieta" de W. Shakespeare en la traducció de Josep M.ª de Sagarra. L'acte estava organitzat per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament i Amics del Teatre de Llagostera.

L'esplèndid marc que forma la resta de muralla i la torre de la presó, va ésser el decorat natural de la representació. Uns esgraons de fusta i bàsicament la il·luminació, formaven el conjunt de l'escenografia, tan senzilla com correcta.

Quant a la interpretació, els actors en general van tenir un bon nivell, llevat un parell de papers secundaris molt poc treballats. És de destacar l'actuació i la veu de l'actor que feia de Fra Llorenç. En Romeo i la Julieta enamorats com sempre fins més enllà de la mort.

La representació va començar amb més de mitja hora de retard degut a que els actors no estaven d'acord amb les condicions que havien acceptat en uns primers contactes. Finalment, l'organització acordà pagar-los les trenta-un mil pessetes que exigien de mínim per actuar. En el taquillaatge es recaudaren vint-i-cinc mil quatre-cents pessetes. El dèficit, junt amb les altres despeses és a càrrec de l'Ajuntament.

El públic assistent, unes 150 persones, va aplaudir amb convicció al final. És de destacar l'aldarull que van fer al llarg de l'obra un grup de mainada que, no sabem si per manca de costum a espectacles a l'aire lliure o d'educació, no van parar en tota la funció.

Curset de català

A primers d'octubre es faran uns cursets de català per a adults, al col·legi Lacustària. El professor serà en Jaume Moll.

Aquests cursets són organitzats per l'Ajuntament de Llagostera i subvencionats per la Generalitat.

Estat de comptes "Solstici - 83"

Un any més, hem celebrat la Festa Popular "Solstici d'Estiu". En aquesta VI edició l'assistència ha estat molt nombrosa i com sempre, la gresca i l'alegria van durar tota la nit.

Ingressos

Recaptació Bar	92.130' ptes.
Subvenció Caixa Est.	
Prov. Dip.	3.000' ptes.
Subvenció Caixa de	
Pensions V. E.	3.000' ptes.
<u>Total</u>	<u>98.130' ptes.</u>

Despeses

Orquestra	
"La Rodona"	45.000' ptes.
Coques	14.100' ptes.
Xampany-licors . . .	18.135' ptes.
Cervesa,	
refrescs, etc.	12.618' ptes.
Gots	7.629' ptes.
Gel	1.750' ptes.
Llum	500' ptes.
Compra varis (tires	
números, porrons,	
fil, bombetes, etc.) .	2.300' ptes.
Vins	5.070' ptes.
<u>Total</u>	<u>107.102' ptes.</u>

Dèficit cobert per l'Ajuntament, 8.972' ptes.

Tantmateix aprofitem l'ocasió per agrair l'especial col·laboració d'en Solador, en Mingo Noguera "Merla", en Joaquim Puig "Japic Gran", Enric Vilalta, Josep Mallorquí "Instal·lacions Fec", "L'Enrenou" i a tothom que d'una manera o altra va fer possible la Festa.

COSES DEL POBLE

1.er Torneig de Futbol Sala

Entre els dies 18 de juliol i 25 d'agost es va celebrar a la pista municipal un torneig de futbol sala, amb un total de 10 equips participants. Un d'ells, el H. Girona, l'únic que no era del poble, va ésser exclòs de la competició per no presentar-se als primers partits que li tocaven jugar.

Els altres 9 equips eren:

Grup A	Grup B
Pulimax	Tròpic Manceps
Can Pep	Pumas l'Enrenou
Àngels	Black Cat
Canyera	Jorma-7
	Autònoms 21

Després de jugar una petita lliga entre els equips de cada grup, varen passar a la fase final: pel grup A, Pulimax i Can Pep, i pel grup B, Autònoms 21 i Pumas l'Enrenou.

La final els hi va tocar jugar a Pulimax i Can Pep. Guanyaren els primers per 4 gols a 3.

El partit entre Autònoms 21 i Pumas l'Enrenou, que havia de decidir els llocs tercer i quart, no es va disputar per no comparèixer els primers.

L'afluència de públic va ésser nombrosa a tots els partits, i la gent va disfrutar tant del futbol com de l'agradable temperatura que hi havia a la pista municipal.

Esperem que el proper any es torni a organitzar aquest torneig, i així poder fer més popular aquesta variant del futbol al mateix temps que potenciar tot el possible l'esport local.

Accident a la piscina

A principis d'agost, a la piscina municipal, en Josep Font, un noi veí de Llagostera, va tenir un atac quan estava a dintre de l'aigua. De moment ningú no va adonar-se'n, fins que uns nens van veure que estava massa estona dintre l'aigua; immediatament la gent va començar a actuar, un noi es va tirar dintre l'aigua, el van treure i li van fer la respiració boca a boca. Tot seguit el van portar a Girona. Hi va estar alguns dies i en principi el seu estat era molt crític, ja que havia estat molta estona a sota l'aigua inconscient, però per sort a poc a poc s'ha refet.

Collectiu de Redacció

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Adob de patates bullidas

Despres de palades, les couràs ab aygua y sal y les serviras ab la carn de l'olla, acompanyades de mantega poc salada. La mantega la serviras apart pera que cada hú pugui agafarne la cantidat que vulgui o que li convingui.

Truite a la Celestina

Fas quatre truytes comuns ben primetes, ne guarneixes dues ab franquiparra y dues ab confitura, les cargoles en forma de neula y les coloques en un plat, empolsantles de sucre llonc y torrantles al forn o ab una espatula ruenta abans de servirles.

Menjars del temps de la meva padrina Faustina. Any 1860.

(transcripció original)

Carn de bou o vaca a la catalana

El faras bullir y'l tallaras a tires primes. Despres tallaras ceba, posantla en una cassola ab un pessich de farina y fent-ho sofregir ab llart. Quan la farina sigui rossa, hi tiraras brou, sal y pebre, y ho deixaras fent la xup-xup fins que'l such hagi minvat gairebé del tot, tiranthi aleshores el brou y deixantho coure fins que agafi'l gust de la carn, tiranthi despres nou moscada i un raiget de vinagre bo.

Truyte d'herbes fines

Pera fer aquesta truyta no necesites altra cosa que trinxar be les herbes y afegirles a la cocció de la truyta, que pot ser comú o a la francesa.

Parlem amb el Regidor

Joan Gruart i Comas

Assabentats de la celebració d'una reunió informal relacionada amb la creació del Consell de Cultura, hem anat a parlar amb el Regidor Joan Gruart, impulsor d'aquesta idea.

El programa electoral de C.i.U. deia que es crearia aquest Consell per coordinar i organitzar tota mena d'actes culturals amb les entitats del poble. Després del parentesi de l'estiu, el Regidor ens manifesta que la primera reunió formal es farà la segona quinzena de setembre, convidant a representants de les entitats i a persones que estiguin vinculades amb la vida cultural i social llagosterenca.

Preguntat sobre si no hi hauria una convocatòria pública, ens ha dit que no. Els motius són que més es mereix un vot de confiança qui porta un fer actiu, que qui teoritza des de casa. També ens apunta que una participació força nombrosa de persones amb una orientació comuna, podria marcar la línia de les activitats a seguir, tot i que aquesta gent no representés a ningú.

Finalment en Joan Gruart ens diu que en el Consell ell serà un vot més. Tanmateix pensem que indirectament caldrà considerar altres vots, sobretot ara, quan no havent-hi cap partida en el pressupost destinada a Cultura, s'haurà de recórrer a traspassos o superàvit existent. Esperem que el proper gener quan es torni a distribuir el pressupost, hi haurà un fons per a Cultura que permeti, alhora que consolidar el que ja tenim, recolzar noves propostes.

CREACIÓ DEL CONSELL DE CULTURA

QUÈ PODRIA ÉSSER EL CONSELL DE CULTURA

La funció i actuació del Consell pensem que depèn de com estigui format. Així basant-nos en el principi de què la cultura no és patrimoni de ningú, la convocatòria inicial hauria de ser oberta a tothom.

Ara bé, quan les persones interessades adoptin el compromís de treballar pel Consell, —i per tant pel millorament educacional del nostre poble—, esperem que la seva actitud sigui responsable i sòlida. Una vegada que hi ha la possibilitat de fer una bona tasca pel civisme, l'avançament, la instrucció, la coneixença, la ciència... és a dir, tot el que implica el mot CULTURA, no deixem que només sigui una flor d'estiu.

Les activitats que corresponen a aquest Consell, creiem que són tan àmplies com la capacitat de treball dels seus membres. Sense menyspreuar el que tenim, podem afirmar que en cultura gairebé està tot per fer.

Indubtablement el primer pas és recolzar les activitats que ja es duen a terme, com poden ésser les tasques del G.E. Bell-Matí, del Casino, del Casal, d'Amics del Teatre, el mateix "Butlletí", etc. El segon punt que considerem vital és la reorganització quant al Consell de Cultura, de les regidories que tenen a veure amb el mot cultural. Així, entenem que haurien de participar en la comissió, a més del seu promotor Joan Gruart, els regidors Josep Blanch (Ecologia i Ambient, Museus, Exposicions, Belles Arts...), Àngel Grabulosa (Educació i Escoles) i Joan Coll (Festes).

Per evidenciar la nostra opinió, passem a desenvolupar aquests apartats de l'àmbit cultural, i també uns quants conceptes que ens sembla convenient plantejar, per si no ara, en un futur immediat procurar treballar-hi.

MUSEUS, EXPOSICIONS, BELLES ARTS

Museu d'Arqueologia.— Amb les troballes fetes en el terme de Llagostera, es pot crear un dels millors museus comarcals d'aquesta especialitat. La tasca, totalment fruit d'entusiastes aficionats, fa temps va derivar en discrepàncies. És hora de què l'Ajuntament sigui l'element conciliador i canalitzador de tan extraordinari llegat, recuperat, i fins i tot restaurat.

Museu Etnològic.— En molt poc temps els materials recollits, són més que suficients perquè gaudeixin de local i exposició permanent.

Museu de Pintura.— Amb la gran afició pictòrica que hi ha en el poble, creiem que s'hauria d'anar per la fundació d'un Museu Municipal de Pintura, que es podria ampliar a l'escultura. Obviament les obres haurien de ser cedides pels artistes o propietaris. Ben segur que en pocs anys, el valor del mateix seria inqüestionable.

Hi ha altres projectes, algun ja tan parlat com el Museu del Suro (ara entraria en el d'Etnologia), una reproducció, en col·lecció de guix, dels bolets que hi ha a la zona; un possible, encara que fos pels estudiants, de botànica, etc.

Menció a part, és el **Museu Vilà**, mai prou valorat pels llagosterenços. Encara que de propietat particular, podem considerar-lo com a patrimoni local. El Consistori hauria de valorar i dialogar amb els hereters de la Fundació Vilà, les possibilitats de fer ús de la completíssima biblioteca que conté, així com dels arxius, estudis i diferents materials d'investigació que l'il·lustre pintor va recollir al llarg de la seva vida.

Les **Exposicions** s'han de promociar al màxim, ja siguin de Pintura, Escultura, Fotografia, Dibuix, etc., i no quedar-nos limitats a les clàssiques

de Festa Major. Si, com sembla, la "Caixa" cedeix el seu local, pot ésser un lloc idoni, per desenvolupar-hi una activitat constant.

Belles Arts.— Les instal·lacions de la nova Escola de Belles Arts, llevat del dibuix, sembla que pràcticament estan per estrenar. La feixuga tasca al llarg dels anys del mestre Pere Mayol, penssem que s'hauria de reconèixer i valorar a nivell públic a mena d'homenatge. D'altra banda s'hauria de cercar professorat per ensenyar a treballar amb el fang.

FESTES

Van passant els anys i a Llagostera seguim massa estancats. Veiem com a molts pobles de les rodalies els canvis són evidents, especialment en les Festes Majors. Per exemple a La Bisbal ofereixen un alt nivell d'actuacions a un preu raonable i la recuperació del carrer amb festes populars durant una setmana. A Sant Feliu tots els festeigs són gratuïts. Fins i tot un poble tan anquilosat com Cassà, també s'ha renovat.

Però no solament es tracta de la F. M., també de moltes festes que al llarg de l'any es poden presentar o consolidar: la Diada, les Festes de Nadal, el Solstici d'Estiu, l'Aplec de Panedes, les Revetlles de Sant Joan, el Carnaval, etc., etc. D'una manera o altra es van portant a terme, però sovint penjant d'un fil, i gairebé sempre amb dificultats d'organització (Encara que d'àmbit més general, recordem un Octubre Cultural acabat com el rosari de l'aurora).

Aleshores, degut a què no s'ha creat cap Consell de Festeigs com ja s'havia promès, el Consell de Cultura hauria de potenciar-ho i afrontar d'una vegada aquesta Festa Major que per a molts, i en especial per al jovent, segueix essent carent d'interès.

EDUCACIÓ i ESCOLES

El claustre de professors i les Associacions de Pares, es preocupen del bon funcionament de les Escoles, però la seva participació en el Consell la veiem imprescindible. Ha d'haver-hi més connexió amb el professorat i que aquests es sentin integrats amb les inquietuds del Consell. El futur del poble, a mig termini, està a les Escoles.

BIBLIOTECA

Per fi podem dir que ja tenim biblioteca!, però com també es preveia, llevat dels petits estudiants, l'assistència és ben minsa. S'hauria de dinamitzar-la, convertir-la en una Biblioteca viva, fent-hi xerrades d'autors, presentacions de llibres, etc. És una feina lenta però creiem que amb el temps altament positiva.

L'HERÈNCIA ARTÍSTICA i ARQUITECTÒNICA

Un apartat que hauria de contemplar el Consell, és la qüestió artística i arquitectònica del conjunt del poble. Hem de saber quina actitud personal i/o política mantenim amb el llegat dels nostres avantpassats. No podem repetir el cas de "Can Planta" o "L'Estant de la Plaça", que una vegada a terra tohom va lamentar. Ara l'exemple el tenim amb "L'Estant de Dalt" que tan pocs defensors ha trobat.

Els arquitectes de les Normes Subsidiàries van tenir l'actitud de "Pilatos", dient per una banda que l'edifici reunia condicions i per l'altra aconsellant l'aixemplantament del carrer (recordem una vegada més que no solucionava res).

Alguns d'aquests futurs museus, allà hi tindrien una excel·lent acollida, i que no es digui que la restauració és cara, ja veiem el que s'ha gastat amb la "Casa de les Vídues" i tampoc necessitat de què es construeixi un altre palau...

Com l'Estant, hi ha més racons, més cases i detalls, que s'han de tenir en compte i valorar objectivament. Si volem que el nostre poble tingui atractiu hem de començar per aquí: la conservació i manteniment de l'herència artística i arquitectònica, i tenir cura de les noves construccions.

Direu, i això també és cultura? —Doncs sí, també ho és. Tanmateix, fins ara, a nivell municipal, que se n'ha preocupat algú?

LITERATURA LLAGOSTERENCA

Quan es parla de què hi ha escrit sobre el poble, ens hem de referir al "Coses de Llagostera" de Rafael Mas, i... als "Lacustaria", ara el "Butlletí", i poca cosa més... El programa electoral de C.i.U. parla d'un concurs d'estudis històrics-literaris... Pot ésser un camí, però l'estímul i la temàtica han de ser més amplis. Estudiants, investigadors, "lletreferits"...

COMENTARI AL PROGRAMA ELECTORAL DE "C. I. U."

Creiem interessant comentar el programa electoral de C.i.U. per tot el que pugui tenir de positiu, dubtós i en un cas intel·ligible.

De moment, la creació d'un Consell de Cultura que pugui comptar amb una partida del pressupost, ja és un pas endavant. Ens sembla també positiu fomentar les activitats cinematogràfiques de la "Caixa", promocionar la Biblioteca i potenciar la normalització de la llengua i cultura catalanes (començant pels escrits de l'Ajuntament, la policia municipal, guals, llicències, etc.).

Caldria clarificar el pressupost i funcionament d'una emissora de F. M.

Finalment veiem totalment demagògic i fora de lloc "Fomentar iniciatives que vagin en benefici de la promoció de la dona". La dona no ha de ser objecte de promoció, simplement d'igualtat, patint de l'evidència de què sense dones, no hi ha "homes".

Col·lectiu de Redacció

EL CASAL

És el nostre propòsit tractar les entitats del poble en els diferents números del Butlletí i ha arribat el torn de parlar del Casal. Una entitat prou important i amb un bon funcionament com per a merèixer el nostre reconeixement.

Sembla que només ens recordem del Casal a l'estiu però la seva activitat no està limitada a aquesta època. D'això i altres punts que potser molts desconeixem ens en parla el seu director Mn. Miquel Vall-Ilosera.

El Casal d'estiu 1983, el vam començar el 14 de juliol i l'anirem fent, si Déu vol, fins el 26 d'agost. En aquest moment hi ha 269 inscrits, entre monitors, premonitors, vailets i vailetes (de 6 a 13 anys). Cal dir que tots els casalistes, quan omplen la fitxa d'inscripció, tenen automàticament una assegurança d'accident a tot risc.

Aquest any, de 12 i 13 anys n'hi ha uns quaranta. Això vol dir que no hi ha cap recel de quedar-se al Casal a mesura que es van fent grans.

L'equip de monitors és de 25: vuit de grans amb ajudants. Els monitors que tenen la responsabilitat del Casal són nois(es) que han passat pel Casal. Els premonitors estan catalogats segons l'edat, el temps que fa que ens ajuden i el temps que fa que ho han demanat; en total hi ha cinc categories.

El Casal té una activitat diària de 4 a 8 de la tarda. El punt de reunió dels casalistes és el parc infantil. A les 4, acompanyats pels monitors, es dirigeixen al Casal passant per la riera. Per cert, l'Ajuntament té aprovat fer una passera, que es començarà a finals d'estiu. La primera hora al Casal és de relax actiu, activitats a base d'escenari: normes, cantar, actuar, etc... A les cinc es distribueixen en grups (8 en total) i cadascú va al seu racó de treball, on es dibuixa, es fan treballs manuals, etc... Amb els grans es fan xerrades. S'estructuren uns dies dedicats a personatges importants. Aquests dies estem parlant de Charlie Rivel. També està previst dedicar uns quants dies al Sr. Emili Vilà, estant d'acord amb la Sra. Clara Bussot per anar a visitar el museu en petits grups.

A les sis, cada grup surt a berenar (al parc, a l'estació, al Puig, a la piscina, a l'arbreda del Mas Gall, a can Gortarra, als boscos de la Torre) fins a les vuit que es reuneixen tots a la Plaça Catalunya. Cada dia es porta un grup a la piscina municipal, els altres anys s'anava als Escuts. Cal dir, que estem agraïts del servei de la piscina i del seu tracte.

El Casal de Llagostera, fa dos anys que està integrat a la Federació del Servei de Colònies de Vacances i de Casals del Bisbat de Girona. Això fa que estiguem enregistrats en el fitxer de la Generalitat de Catalunya, i per tant que ens arribin ajudes econòmiques i visites de personalitats. Per exemple, el dia 28 de juliol, va venir el director general de joventut de la Generalitat, el Sr. Enric Puig, que passà unes hores amb els nanos tot recordant quan ell anava al casal.

També s'ha anat a una concentració de casals de tota la comarca a Santa Coloma de Farners.

És un orgull veure que tenim un prestigi en els llocs que més o menys ens coneixen. Un dels motius d'aquest prestigi és que, és l'únic casal de totes les comarques gironines i m'atreviria a dir de tot Catalunya, que funciona durant set setmanes. La majoria duren 15 dies o un mes.

Per altra part, un exemple de què el Casal de Llagostera fa moltes coses, és que l'any passat en una assemblea on s'havien d'escollir els nous representants de Rialles a tot Catalunya, l'equip de Llagostera, va sortir escollit. I jo, com a responsable dels espectacles de Rialles al Casal, vaig ésser escollit

dintre dels cinc membres de l'equip directiu a Catalunya.

NO NOMÉS A L'ESTIU

Hi ha també el que podríem anomenar Casal d'hivern. És un servei d'esplai pels diumenges a la tarda, que ofereix sessions de cinema o bé teatre per a tota la mainada del poble.

La programació del cinema, es fa sempre pensant en gent joveneta, de 14 en avall. Es procura que els temes no siguin massa violents, ni massa estrepitosos.

Els espectacles de Rialles, són en català i adequats per a la mainada. Actualment hi ha uns 200 grups professionalitzats a Catalunya, afiliats al moviment Rialles. Estar federats amb Rialles, comporta una sèrie de subvencions i col·laboracions. Així es pot mantenir un ritme de qualitat en el Casal. Sap greu que la gent no aprofiti aquests espectacles que es fan cada mes.

Hi ha gent que no s'acosta al cinema o al teatre del Casal per por de passar fred. Això, que els que vénen ho saben prou bé, tenim un sistema d'aire acondicionat que pot mantenir la sala a 24.º de temperatura. I a l'estiu canvia i fa circular l'aire. A més, la màquina és de 35 mm. de pas universal, en condicions de cinema normal.

Altres activitats que hi ha i que molta gent desconeix són: la filatèlia i l'equip de futbol a la categoria d'alevins. Tenim durant l'hivern dos equips federats, un juga a la federació provincial i l'altre amb l'organització del club Bons Aires de Girona. La temporada passada un d'ells va quedar campió de la comarca i l'altre tercer de la seva categoria.

JERARQUIA

Al Casal hi ha una junta de pares formada per un president, el Sr. Josep Ruffí, per dotze matrimonis amb diferents càrrecs i un conciliari, que en aquest cas sóc jo, per nomenament directe del Sr. Bisbe. Aquesta junta es reuneix cada 8 ó 15 dies. També hi

ha una subjunta que es cuida del futbol, essent-ne president el Sr. Planes.

SOCIS

En aquest moment tenim uns 225 socis, que paguen una quota anual de 1.200 ptes. Aquestes quotes són un ajut per a l'entitat, amb les quals s'hi compta durant l'any. Les famílies que són socis tenen una sèrie d'avantatges: 400 ptes. per fill de diferència en la inscripció en el Casal d'estiu, i 500 ptes. de diferència per família als abonaments d'hivern.

Tant de bo que hi hagués més gent del poble que entengués que ser soci del Casal és important, ja que a part de l'ajut que suposa, t'obliga a fer les coses ben fetes.

per a un guarda, un gimnàs i un magatzem; la primera planta a vestíbuls d'entrada al teatre, locals socials de l'entitat i l'última planta per a locals destinats a reunions.

RESPOSTA DEL POBLE

S'ha de dir a la gent de Llagostera que, tot això és possible gràcies a la resposta del poble que sempre ha vist amb bons ulls al Casal i que cada vegada hi ha més gent que s'interessa per ell. Això es confirma en totes les activitats que es realitzen al Casal. El mateix president del Casal, Sr. Josep Rufí, va dir al director general de la joventut de la Generalitat que gràcies a la col·laboració del poble es pot fer això i moltes coses més.

PROJECTES

Per algú encara és un projecte, parlar del camp de futbol. Però, és important saber que tota la temporada passada s'han jugat els partits dels dos equips en el camp de futbol del Casal.

Una altra cosa que val la pena haver-ho fet i que malgrat tot no es pot apreciar és, la reparació del teulat. S'ha reforçat tot el bigatge, s'han canviat les planxes, s'han collat totes les bigues, això fa que hi hagi major seguretat, que no entri mai una gota d'aigua i que el vent no faci destroces. Això ha costat 360.000 ptes.

El que hi ha en projecte i ja aprovat és fer uns vestuaris per al futbol.

També, degut a la quantitat de nanos i al just espai, s'està pensant construir l'edifici social al davant, fent façana mirant a la carretera, amb uns baixos i dues plantes. Els baixos seran destinats a: una possible vivenda

El Casal va cada dia a més, gràcies al poble i d'una manera especial a la junta de pares, que tantes hores hi dediquen. I a l'estiu al grup de monitors que ho fan tot amb molta il·lusió, potser perquè ells també han passat pel Casal i fan que amb el seu esforç els nanos estiguin contents. Quasi segur que s'omplen d'orgull en veure que els petits de Llagostera segueixen llurs passos i que potser un altre dia seran com ells, no només monitors del Casal, sinó aimants de totes les coses bones del poble.

Mn. Miquel Vall-llosera

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

SECCIÓ INFANTIL

Al llarg de set setmanes, 275 nois i noies han disfrutat del Casal d'Estiu. Per fer-ne un balanç, publiquem avui una mostra d'una petita enquesta realitzada amb els mateixos casalistes, en el transcurs de les normals activitats d'una tarda qualsevol.

Les preguntes han estat:

- 1.— Per què vas al Casal d'Estiu?
- 2.— A un noi o noia d'un altre poble quina seria la primera cosa que li voldries explicar de les teves vivències del Casal d'estiu d'enguany?

—Perquè juguem i riem.
—Els gronxadors, la sala, els monitors, el mossèn Miquel.

Marta Ventura
6 anys

—Per divertir-me, riem molt, juguem.
—Els gronxadors, treballs manuals, dibuixar, jugar, cantar.

Carles Calvet
6 anys

—Perquè m'agrada.
—Cantar.

Núria Rodríguez
6 anys

—Perquè m'agrada.
—Pintar.

Francesc Vázquez
5 anys

—Perquè m'agrada.
—Dibuixar, fer deures, jugar, cantar.

Jordi Puig
6 anys

—Perquè m'agrada molt.
—Que fem cine.

Sandra Maurici
7 anys

—Perquè m'agrada.
—Que fan cine.

M.ª Teresa
6 anys

—Perquè vas d'excursió i perquè m'agrada.

Montse Mayol i Mas
7 anys

—Perquè m'agrada.
—Els vaixells de paper.

Olga Solés
7 anys

—Perquè m'agrada.
—Dibuixes.

Albert Esteve i Comas
7 anys

—Perquè m'agrada.
—Que m'ho passo molt divertit.

Carles G.
7 anys

—Perquè m'agrada molt.
—Que he anat a la piscina.

Carles Soler
8 anys

—Perquè a casa m'avorreixo.
—El que m'agrada més del Casal són les excursions.

Núria Mateu
7 anys

—Vinc perquè la meva mare m'ho ha dit.
—Els jocs.

Thierry Masvidal i Xirgu
8 anys

—Perquè m'agrada i és maco anar-hi.
—Els dies que anem a la piscina, quan fem cine, quan fem treballs manuals, quan fem funcions.

Lurdes Gurnés
8 anys

—Perquè m'agrada i em diverteixo.
—Que és molt bonic, et diverteixes molt i també jugues molt bé. El que m'agrada més són les excursions.

Narcís Mayol
8 anys

—Doncs perquè anem a fer berenades i m'ajunto amb les amigues.

—Vine al Casal, ens ho passem molt bé, anem a fer berenades i fem treballs manuals.

Míriam Sala
8 anys

—Perquè les activitats i la manera de ser m'agraden.

—Vine al Casal, perquè és molt divertit i no t'avorreixes mai i coneixes a mils de nens i nenes.

M.ª Àngels Arbusé i Sancho
9 anys

—Perquè hi ha molta gent i hi ha amics i a l'escenari fan pallasades.

—Jo voldria que vingúes la meva cosina Olga perquè se n'enterés que és molt divertit.

Margarida Darder
9 anys

—Perquè és un lloc divertit, ensenyen a respectar la natura, ens ensenyen a ser amics uns amb els altres i a no barallar-se.

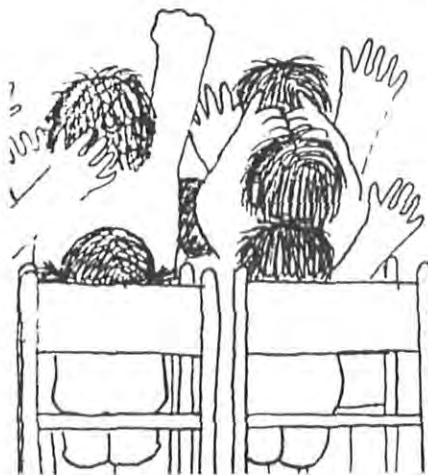
—Hola! Sóc del Casal Llagosterenc i estic orgullós que vinguis. El Casal Llagosterenc és un lloc molt divertit i hem fet un camp de futbol, seccions, vestuaris i jocs, per a nosaltres paguen un gran preu els del Casal.

Xavier Ventura i Mont
9 anys

—Perquè és molt divertit i a casa m'avorreixo. Hi van tots els nens de Llagostera i cada dia anem d'excursió.

—Jo li diria que vingúes al Casal perquè quasi sempre fan teatre i pel·lícules i cada dia anem d'excursió i quan siguem més grans anirem al Torn.

Marta Corominas
9 anys

—Perquè és un lloc bo i m'agrada molt i és molt divertit.

—Doncs el que fem, les nostres cançons, les nostres excursions de les tardes.

Ramzie Iskeif
10 anys

—Perquè és divertit i no m'avorreixo a casa.

—Li explicaria que hi ha nens que es porten malament però rius molt, t'agrada i no et pudreixes a casa.

Olga Schmid
10 anys

—Per no avorrir-me a casa mirant la televisió i perquè és molt divertit anar al Casal d'estiu Llagosterenc.

—Jo li aconsellaria que hi anés perquè és molt divertit estar amb els amics i fer una horeta de plàstica i després a berenar amb tots els amics.

Joaquim Bayé i Valls
10 anys

—Perquè m'agrada i t'ho passes divertit amb les coses que fan durant el temps que hi estàs.

—Que hi anés perquè t'ho passes divertit amb els companys (excepte uns) i que a vegades anem a la piscina i que a les tardes t'avorreixes.

Rosa Ventura
10 anys

—Perquè és un lloc on un es diverteix a les tardes d'estiu i així estàs distret durant 4 hores i et diverteixes amb els teus amics.

—Que és un lloc on ens trobem tots, sortim d'excursió i estem tots en contacte amb la natura, és molt bonic anar al Casal.

Lurdes Serrano
10 anys

—Perquè el Casal d'estiu és divertit, et distreus amb els amics i amigues, fas jocs, treballs manuals, dibuixos, etc. També perquè fas excursions.

—Que hi anés, perquè els monitors, els premonitors, t'estimen molt i et tracten molt bé.

Sílvia García
10 anys

—Per passar-m'ho bé i no estar tot l'estiu tirant per casa sense fer res.

—El Casal és un lloc on sempre fas alguna cosa fent treballs i excursions.

Jaume Ventura
11 anys

—Perquè m'agrada molt i no ens avorrim.

—Que el Casal està molt ben organitzat i és molt divertit anar-hi.

Marc Perxachs
11 anys

—Perquè m'agrada i ens passem la tarda divertida fent sortides a la natura, a la piscina, aprenem a jugar en grup i tenim companyerisme.

—Li diria que vingues, sinó a aquest Casal a un altre, perquè aquí s'ho passaria molt bé i faria amistats amb altres nens i nenes.

Raquel Butiñach
11 anys

—Perquè és molt divertit i perquè faig amics nous.

—Li diria que ens fan fer treballs molt bonics i que ens ensenyen coses noves.

Jordi Displàs
11 anys

—Jo vaig al Casal perquè m'agrada, em diverteixo i perquè a les tardes no faig res.

—Jo li explicaria que és un lloc on fem treballs manuals, berenades, festes, festivals, excursions, etc.

Meritxell Heredia
11 anys

—Perquè és un lloc diferent dels altres i molt divertit.

—Que anem al Torn.

Josep Sánchez
12 anys

—Vaig al Casal d'estiu perquè és un lloc on et diverteixes molt i cantes i t'ho passes molt bé.

—Que vingues al Casal d'estiu que és un lloc que no ensenyen res dolent i és molt divertit.

Marc Planas
12 anys

—Per a divertir-me i passar-ho bé.

—Les excursions que fem, que bé que ho passem i aprenem a conviure amb noies, nois i monitors.

M.ª Teresa Gurnés i Celis
12 anys

—Perquè és un lloc que m'agrada molt i si em quedés a casa m'avorriria molt.

—El que li ensenyaria primer és el teatre i que anem per seccions.

Marta Rodas i Comas
12 anys

—Perquè és un dels pocs llocs que hi ha on els infants es poden divertir i aprendre a la vegada.

—Que és molt divertit perquè aprens a conviure amb l'altra gent, anem a fer excursions i fem treballs manuals.

Sònia Puig i Mayol
12 anys

—Perquè a part de ser molt divertit, passes l'estona i no et quedas a casa tota la tarda avorrit.

—L'última setmana del Casal.

Xavier Heredia i Estanyol
13 anys

—Perquè per la meua opinió és un lloc de diversió i d'esbarjo. M'ho passo molt bé.

—Que m'ho passo divinament, anem al bosc, piscina i sobretot, el que m'agrada més, l'acampada al Torn.

Marta Badia i Vendrell
13 anys

—Perquè a l'estiu hi ha poques coses per fer. Allà t'hi diverteixes i coneixes molta més gent.

—Les amistats que hi coneixes i el programa perquè és molt divertit, entretingut.

Montserrat Capdevila i Cabarrocas
13 anys

—Perquè és un lloc d'esbarjo on sempre fem coses maques i divertides i mai no ens avorrim.

—L'última setmana és la més divertida, perquè anem a acampar i cada dia és un dia essencial que cal aprofitar.

Olga Llobet i Guevara
13 anys

—Perquè m'agrada divertir-me amb la gent de la meua edat i d'altres.

—Que anirem al Torn i que hi ha un presentador que es diu Miquel.

Joanna Martí i Esteve
13 anys

Síntesi cronològica de la Prehistòria i Història de Llagostera i Comarca

Des d'Èpoques Mil·lenàries
fins a les Glaciacions

Núm. 1

ARCAICA.— Fa uns 300 milions d'anys Catalunya i tot el Planeta Terra, estava incandescent, voltada i integrada de foc, gasos i boires. En realitat era una estrella amb llum pròpia satèl·lit del Sol.

PRIMÀRIA.— 150 milions d'anys enrera.. En refredar-se poc a poc la Terra començà a solidificar-se i es van produir les primeres afloracions de terreny formant-se part dels Pirineus, les muntanyes granítiques de Romanyà, Solius, Les Cadiretes, Sta. Coloma de Farners, Montnegre del Maestres, part del Montseny i moltes altres escampades pel continent.

SECUNDÀRIA.— 100 milions d'anys enrera, degut a continuades erupcions, terratrèmols i aiguats, el granet de les muntanyes, en tornar-se vell, va descompondre's en part i baixaren a les fondalades: gresos, sorres i argiles, on després d'una llarga calma començà la primera vegetació i la vida animal.

Amb els segles creixeren grans boscos i enormes animals: la família dels Sauris, reptils, peixos i ocells.

TERCIÀRIA.— 75 milions d'anys enrera. La caiguda de molts i grans Meteorits a la terra provocà una gran boira de cendres còsmiques que en caure enterrà tota la vida vegetal i animal; desapareixeren per sempre les grans bèsties i també els boscos existents.

Seguidament a nous refredaments, la costra terrestre s'esbardellà i degut a pressions subterrànies s'aixecaren més els Pirineus, formant al Nord la depressió del Rosselló i al Sud la de l'Ebre, enterrant a més profunditat l'antiga vegetació, formant l'actual carbó de pedra, el gas natural i el petroli.

A Llagostera i contorns s'aixecaren la segona cadena de muntanyes de les Gavarres, les del Puig de La Riera, les de Can Mundet, igual que les del Mont-

seny i moltes d'altres que no són de granet sinó de material pissarrós o conglomerats.

Entremig de les muntanyes i roques de granet antics s'hi formaren falles i esquerdes aflorant-hi granet exfoliat, quars, pòrfid, basalt, sílex i metalls.

A Trenquell del Mas Rissech i sobre la font de la Taverna, hi ha capes de granet exfoliat on hi ha, incrustades, herbes fòssils molt visibles amb uns detalls impressionants.

A les muntanyes de Santa Ceclina hi ha mines de mineral de plom, de galena i fluorina, avui abandonades.

A Can Gros de Sant Llorenç hi ha mines abans explotades de plom i plata antimònica; igualment a Caldes de Malavella.

A Romanyà, al puig Punset i sota la capella de Sant Llorenç hi ha encara algun filet de coure molt pobre.

A la serra llarga de Solius, al Puig Morató i a les Planes de Llagostera hi ha basalt, jasp i pòrfids.

A Caldes de Malavella, a més de les fonts d'aigua calenta, s'hi troba sílex i arbres fòssils.

QUATERNÀRIA.— 50 milions d'anys enrera. Les fondalades que estaven plenes d'aigua, petxines i còdols, barrejats amb fang, sorres i argiles fòssils, es capbussaren altra volta formant altres muntanyes de materials més fluïxos, generalment conglomerats com les muntanyes de Sant Llorenç, Can Gros, Les Planes, Puig Morató, Can Nadal, Can Mestres de Caldes, les Muntanyes de Montserrat i moltes altres. També les Calcàries de Girona i les Guàrdies.

Més pluges i grans diluvis, temporades molt fredes alternant amb altres de grans calors erosionaren les noves muntanyes, replenant altra vegada els fondals amb noves sorres, argiles i còdols que són els actuals plans de Penedes, Banyalobes, Esclet, Sant Llorenç, La Vall d'Aro (fent recular les aigües dels llacs cap al mar i formant les platges i els rius, com el Ridaura i d'altres molt primaris).

Al mateix temps la vegetació i els animals de tipus actual proliferaren ja que les condicions tornaven a ésser favorables.

PLEISTOCÈNIC.— 25 milions d'anys enrera. A tota la Terra hi va haver altres grans terratrèmols. En aquesta regió s'aixecaren els Penyassegats de Castellfollit, El Far i d'altres, i esclataren els antics volcans de Sant Dalmau, Maçanet de la Selva, Cap de Creus i de Vic, entre d'altres.

El treverti (pedra de Banyoles) del fondal del que era un grandíol llac a Banyoles, deu vegades més gran que l'actual, es capbussà també formant les coves de Serinyà i els turons de l'actual geografia on s'hi ha trobat la cèlebre mandíbula.

Es transformaren els rius primaris canviant de curs, com el Ter que anava cap a Barcelona i avui cap a l'Empordà. D'altres es quedaren igual, com el Ridaura, però perd la riera Gotarra que actualment s'escorre cap a Girona.

Amb tots aquests trasbals el planeta Terra es refredà molt més, formant els primers gels que es concentraren al Pol Nord i al Sud, on hi toca menys el Sol.

En períodes de moltes boires de gas, de cendres o de núvols, en no poder escalfar-se la Terra pel Sol, es formaren períodes tan freds que el gel es va engrandir considerablement baixant més cap a les zones de l'Equador. Aquests períodes s'anomenen GLACIACIONS.

Emili Soler i Vicens
Col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

foc !!!

*"La muntanya venerada
a mi em té robat el cor
de nit parla amb l'estelada
i de dia amb el sol d'or".*

Incendis forestals arreu de Catalunya

Són moltes les hectàrees de bosc cremades a Catalunya durant aquest estiu. En el període comprès entre el primer del gener i el 31 de juliol es van produir 408 incendis importants al territori català. Com a conseqüència 18.411 ha. en resultaren perjudicades, de les quals 12.768 eren de bosc i 5.643 de mata baixa.

Aquest fet ha despertat la indignació de la gent, sobretot quan sembla clar que si no tots, gairebé la totalitat dels focs són provocats. D'això en tenen constància i proves els bombers de Girona. Un d'ells va trobar una metxa col·locada per encendre una rabassa seca on s'hí havia col·locat matèria inflamable. En qualsevol cas, el soroll dels hidroavions ja ens és tristament familiar.

El diumenge 10 de juliol es van incendiar els boscos d'un costat de la muntanya dels Àngels i el dilluns dia 11 els de l'altra, quan ja hi havia foc des de finals del mes de juny. Aquest foc va arribar en un moment clau amb la teoria del MOPU de desviar la N-II cap a Sant Daniel. Aquest mateix dilluns vuit o nou incendis es van produir a les nostres comarques: Riude-llots, Brunyola, La Jonquera, Sarrià, Santa Coloma, Anglès, Terrassa, La

Garriga, Tarragona, Roses, Calonge i Sant Martí Vell. El 15 de juliol a Roses un incendi féu evacuar una colònia escolar i tallà la via a Cadaquès, cremant el pi més gros de Catalunya. El diumenge 17, tornà a encendre's la reserva natural dels Àngels cremant més de 1.000 ha. Quan només quedava una zona ja controlada de foc, va detectar-se novament en 7 focus diferents a l'hora. El mateix dia a Celrà, el foc tenia dimensions considerables amb flamarades que en alguns moments feien més de trenta metres. El dissabte 23 s'encén un foc entre Maçanes i Hostalric. Un total de tretze camions i un hidroavió hi van intervenir. L'endemà a Vidreres es va declarar un incendi forestal que va poder ser apagat sense dificultat però que va tornar a encendre's quan només quedaven dos camions de guàrdia. Tot seguit més de 300 ha. van començar a cremar pel Cap de Creus i es va estendre fins al Port de la Selva. El dia 2 d'agost el camping Port de la Selva torna a ser amenaçat per les flames d'un foc provocat. També prop d'un

camping a l'Estartit es va produir un incendi que va cremar un total de 3'5 ha. El 4 d'agost el Cap de Creus fou altre cop terreny de flames havent d'evacuar un camping, un hotel i alguns apartaments. En aquells indrets pràcticament no hi queden arbres ni matolls i el paisatge s'ha convertit en un veritable desert sense vegetació. El mateix dia s'iniciava prop de Lloret un incendi que es va poder controlar amb l'ajut dels bombers de vuit parcs diferents i l'avió d'Icna. El dissabte 13 d'agost hi hagué acció conjunta amb els bombers francesos i espanyols degut a un incendi declarat a Banyuls que va travessar la frontera impulsat per la tramuntana i afectant a Portbou, Colera, Vilamaniscle i Garriguella.

Aquest cop, l'aparositat d'alguns dels incendis, esgotà els reforços. El cap de bombers de Girona, Sr. Güell, manifestà que "malgrat que en l'actualitat ha disminuït el nombre de ha. de bosc cremades gràcies a la modernització del material, ha augmentat notablement el nombre de focs".

"L'ideal seria que Icna comptés amb 25 ó 30 hidroavions".

Problemàtica general

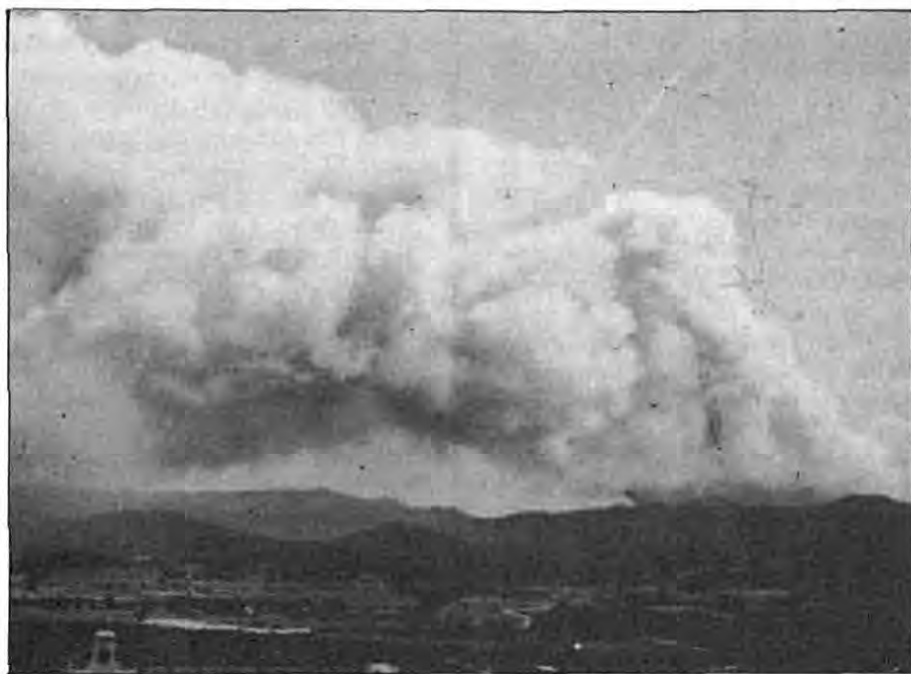
El foc que portà més problemes fou el que ha deixat calcinada una extensa zona de les Gavarres, agafant el parc natural dels Àngels, arribant a Celrà, Sant Daniel i Quart. Va ser arrel d'aquest que en Joaquim Nadal, batlle de Girona, deia: "si pretenem ser un

d'hidroavions, els quals són també de gran importància. El director general d'Extinció i Prevenció d'Incendis de la institució autònoma catalana, Alfons Ortí, referint-se als dos hidroavions que tenen la seva base a Reus durant aquests mesos de juliol i agost, deia: "un o dos hidroavions són de poc ajut quan l'incendi forestal és important, ja que durant el temps que triguen a reposar, les flamarades s'han revivat. En canvi quatre o cinc hidroavions multiplicarien per 25 la capacitat d'extinció, ja que poden actuar en esquadra, guanyant en eficàcia". Els avions no apaguen el foc, ja que és la infanteria qui ho aconsegueix, però, segons els bombers, permeten atacar el foc en zones de difícil accés o flames de gran alçada.

teri d'Agricultura i provoca forcejaments per establir si aquesta competència ha de ser transferida o no. Els partidaris de la centralització diuen que aquesta competència s'exerceix més eficaçment allà on continua essent estatal, mentre que per la seva part, les autoritats catalanes donen la culpa del que ha passat a Girona (referint-se a l'incendi de les Gavarres) precisament a què no els hi ha estat transferida la cobertura aèria". "El conseller de Governació de la Generalitat, Macià Alavedra, està disposat a comprar avions si l'Icona no incrementa la seva flota. Alfons Ortí, assenyalà que l'ideal seria que Icona comptés amb un nombre de 25 a 30 hidroavions, en comptes de la dotzena que té, que a més a més fa que només n'hi hagi 8 ó 9 d'operatius davant una emergència. Aquests aparells a judici seu, haurien de tenir la seva base descentralitzada durant l'estiu. "Per Catalunya es necessitarien dos hidroavions a l'aeroport de Reus, dos al de Girona-Costa Brava i una o dos avionetes al del Prat de Barcelona".

Amb tot això no cal oblidar la poca preocupació que sembla que hi ha pel bosc ja que d'una altra manera no s'entén el que el treball preventiu sigui pràcticament nul. Així doncs, l'esforç per a netejar els boscos assoleix cada any el ridícul percentatge del 0'4 per cent de la superfície arbolada. En aquest sentit es manifestava l'editorial del Punt Diari del diumenge 17 de juliol: "la defensa d'un patrimoni que és de tots, d'un país que ens agrada ben verd, exigeix alguna cosa més que apagar focs. Exigeix mesures preventives dràstiques i extraordinàries adequades als anys de secada que vivim, i adequades a la catàstrofe nacional que han esdevingut els quotidians incendis forestals. I exigeix també que s'evocin tots els esforços a esbrinar l'origen més que dubtós d'alguns incendis, i que tot el pes de la llei caigui sobre els nous terroristes".

Això, juntament amb la coneguda polèmica del conveni no existent que continuï permetent l'ajuda francesa, com tants altres cops s'ha obtingut, fa que es debati en alts nivells administratius i que com tant sovint, les solucions es vegin passar altes. Però, per què no aprofitar aquesta veu que ens ve donada a través dels mitjans de comunicació, si aquests es fan ressò de les crítiques? De totes maneres, prenent postura davant la situació general, potser caldria mirar una mica més el que ens pertoca més directament, o almenys si tenim més a fer.

Panoràmica estiuenca llastimosament familiar

país civilitzat i europeu, necessitem medis, vuit hidroavions per a tot el país són insuficients".

En l'actualitat a les comarques gironines existeixen 180 bombers professionals i 130 que solament són contractats per a l'estiu. Aquest personal compta amb 85 camions i 2 hidroavions que el govern central de Madrid té destinats a Reus per a combatre els incendis forestals a Catalunya.

En la lluita directa contra el foc hi participen diversos organismes, entre ells els parcs de bombers i les brigades d'Icona, la feina dels quals és essencial fins i tot amb la participació adequada

El diari "El País" parlava el passat 22 de juliol de què el context de la problemàtica era el de la "Administració central i les comunitats autònomes, sobre la competència del servei contra incendis". El mateix diari deia: "Estan en discussió les responsabilitats de la protecció civil a Espanya —teòricament confiades a una direcció general del Ministeri de l'Interior, així com la transferència de competències de l'Icona a les comunitats autònomes—. Aquest organisme dona feina temporal a unes 10.000 persones per reforçar la seva guarderia forestal, la qual cosa representa un dels pressupostos més importants del Minis-

Incendis forestals als voltants de Llagostera

En poques hores no queda res del color i la vida que hi havia als nostres boscos.

Sortosament, el nostre poble gaudeix de boscos en les seves rodalies. Indrets per a passejar tranquil·lament, arbres que ens renoven l'aire... Tanmateix, sovint aquests boscos són bruts. Certament que netejar-los costa, però potser val la pena parlar-ne. No podria l'Ajuntament estudiar una proposta a fer als propietaris? De fet, de l'existència de boscos al voltant de Llagostera tots ens en beneficiem, i tots patim les conseqüències, més o menys llunyanes, de la seva desaparició. Si qualcom en aquest sentit hagués estat fet, potser el tuf del fum i l'escalfor no haurien estat tan sovint en l'aire, com tampoc el gris de la cendra a les terrasses.

En Pedro Cubillo, enginyer d'Icona i coordinador de la zona de la Selva i Baix Empordà, ens ha facilitat una relació dels focs haguts a les rodalies de Llagostera, així com el personal que més o menys hi ha intervingut. Ens comenta que cal valorar l'ajut de veïns i voluntaris que fàcilment poden ser una quarantena. La seva col·laboració sovint no és tan fructífera com hauria de ser ja que no se'ls té massa en compte en l'organització de la lluita contra el foc. Sembla ser que d'això se n'ha parlat últimament entre el personal especialitzat i s'intentarà coordinar l'ajut del voluntari.

Els focs ha estat:

7 de juny (14'15 h. - 20'30 h.): Can Custuré, Can Llabí i Aymerich (14 camions) - 70 ha. -

28 de juny (15'15 h. - 20 h.): Font de la Taverna, Finca Can Codolà (3-5 camions) - 12 ha. -

Amb una diferència de 5 minuts s'encengué foc a: Can Carrers - Can Mundet (4 camions) - 8 ha. -

8 de juliol: Can Banyacroa (2 camions) - 1 ha. -

12 de juliol (11'30 h. - 20'30 h.): Can Muné (El foc surt de les escombraries i no hi ha camí d'accés per als bombers). (12 camions) - 46 ha. -

14 de juliol (14'30 h. - 18 h.): Can Codolà - Can Domènec i la Torre - 34 ha. -

15-16 juliol (14-45 h.): Can Vidal de Llobatera - Can Boada - Can Noguera - Can Palet Ferrer - Can Fullanet (Hi actuen els hidroavions) - 170 ha. -

18 de juliol: Pas sobre Can Crispins - Finca Codolà (dura una mitja hora) - 1.000 m.² -

19 de juliol (15 h. 20 h.): Finca la Botella (costat de Can Crispins) - Can Domengué - Can Codolà - 46 ha. -

A la mateixa hora: Els eucaliptus de Can Domengué (dura mitja hora). I també: Can Fullanet (dura dues hores). (Hi actuen 8 camions i 2 hidroavions) - 4 ha. -

22 de juliol: Can Noguera (1 hora) (2 camions, n'actua 1) - 2.500 m.² -

27 de juliol (15 h. 18 h.): Can Cabanyer, (4 camions, 1 hidroavió) afectat 1 ha. a la finca de Sant Baudili - 6 ha. -

6 d'agost: Can Banyacroa (6 camions) - 2 ha. -

18 d'agost: Can Codolà, en el camí de Can Crispins a Can Duran a la vora del torrent de la font de la Taverna (2 camions) - 1 ha. -

3 d'agost: Can Gasconell - Can Caldes - Can Sabater - Can Gascons (10 camions) - 16 ha. -

22 d'agost: En poc més d'una hora s'encenen 6 cops. Cap d'ells assolí importància considerable. Pasant Can Pla a la dreta de la carretera.

Faret de Salenys (el més important) - 7.000 m.² -

Can Sureda

Dos focs més en una finca de Cassà

La Capsana - Finca de Can Llovers (just a la carretera de Romanyà de Santa Cristina).

(En total hi actuaren 4 camions).

Sortosament era un dia força humit i no cremava massa. Alguns van ser apagats abans de l'arribada dels camions.

Mesures d'auxili a Llagostera

És imprescindible una bona preparació del personal per aconseguir eficàcia.

Deixant de banda les mesures preventives, les quals ja hem comentat, ens preguntem: com som auxiliats en cas de foc forestal?

Observada des de la torre de control d'Icna una columna de fum o bé comunicada l'existència de foc per vigies situats en indrets determinats o bé pels mateixos veïns, es passa a comunicar directament amb la central de Girona. Prèviament l'agent forestal de la zona ha comunicat les característiques de l'incendi. Des de Girona s'avisen els bombers. Aquests triguen de cinc a sis minuts en assabentar-se i la seva sortida es pràcticament imme-

diata. Llavors però, cal considerar el temps emprat en el desplaçament. Pel que pertoca a Llagostera concretament, el parc de bombers més pròxim és el Sant Feliu, on hi treballen quatre llagosterencs: en Santi Roig, en Joan Martínez, en Manuel Vera i en Valentí Suárez; ara a l'estiu també hi treballa en Juli Mauri.

També hi ha els de Girona, Santa Coloma, Tossa i Cassà, aquests dos últims no professionals. Aquests mateixos i sovint els de Sant Feliu són els que ens vénen auxiliant dels focs no forestals: una xemeneia encesa... o bé dels aiguats.

Suposem-nos ara en el cas primer, que s'agafi foc a una xemeneia, llavors ben segur que quan els bombers arribin la destrossa ja serà irreversible; o bé que ha quedat algú dins una casa en foc, o una indústria encesa, o un nen dins un pou, o... Sortosament són coses que no passen sovint, però tot esforç s'ho val si s'hi arriba a temps.

Tots recordem la carrosseta de Llagostera, la qual va ésser retirada no pas ben bé per la seva inutilitat, ja que l'estan fent servir altres bombers, sinó perquè no hi havia ningú per fer-la servir i per la concentració de parcs de bombers de la Diputació. ¿No es podria fer un grup de voluntaris com han fet altres pobles veïns com Cassà i Tossa, els quals fins i tot surten per a focs forestals? Abans hem esmentat que a Llagostera tenim quatre bombers professionals. ¿No es podria arribar a algun acord per a combinar-s'ho i emprar els seus dies de festa per fer guàrdia al poble de manera que sempre hi hagués algú amb algun voluntari?

Referent als voluntaris, no ha de ser pas massa difícil aconseguir un instructor que els assabentés d'allò més important: que si sal en una xemeneia, que si no s'ha de tirar aigua sense haver tret el corrent... Ben segur que si l'Ajuntament s'ho proposés no tindria pas problemes per aconseguir un lloc de bombers a Llagostera. Qualsevol iniciativa en pro de la prevenció no pot pas ésser desatesa.

Tan oblidades com aquesta prevenció hi tenim sovint les mesures de seguretat. D'on treuríem a Llagostera l'aigua en cas d'un incendi de gran magnitud? On són les boques de rec? Pobles veïns com Sant Feliu, en tenen centenars, una a cada cap de carrer. Nosaltres en devem tenir tres o quatre.

Aquestes i altres mesures de les que sovint no n'estem ni tan sols al corrent podrien ser consultades i ateses en cas de ser necessàries, però sembla que no interessa moure's en aquest sentit.

Pensem-hi una mica i demanem al Consistori que també ho faci.

Col·lectiu de Redacció

QUI CREMA EL BOSC ?

Josep Brugulat

SERRALLERIA

REPARACIÓ
DE MAQUINÀRIA
I REGADIUS

C/. Camprodon, 27
Telèfon 83 01 30

LLAGOSTERA
(Girona)

ANUNCIEU-VOS
al

Butlletí

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22
LLAGOSTERA

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

FINQUES GALOBARDES

Fivaller, 20 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL
C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

COL.LABORACIONS

Agost 1983. Part del que he vist, sentit, pensat i fet.

Passo uns dies a la bonica vila de Tossa de Mar, damunt la taula on escric hi tinc un ram de flors i herbes aromàtiques, boscatanes, recollides per mi mateixa, les quals em recorden les dames i damiselles que animen el Collectiu de Redacció del Butlletí de Llagostera; els masculins també els recordo de diferent mode i manera; capficats, atrafegats per donar una millor informació, i vida al Butlletí sempre amb constant contacte amb les dames i damiselles del Collectiu, i després de fer això, enfeinats a buscar o complaure una dona cultural que sàpiga estimar amb passió...

Tossa de Mar temps enrera portava el mot de "Ès cul d'es món", i avui es denomina "el món dels culs". Abans i encara avui es diu que les tres coses més fredes del món són: les mans d'un barber, el morro del gos i el cul de la dona. Resultant que, degut al bellugament que porta el cul de la dona (a vegades desmesurat) refresca l'atmosfera de la vila, junt amb l'oreig de la mar, fa obrir els ulls als badocs i desentumeix les parts adormides del cos.

Jo el que veig i he comprovat que tota poca vestidura és admirada, buscada, no solament aquella que vol tapar la part trassera, sinó tota aquella que porta poc marc a la carn, mentre sigui d'una dona ben plantada. El calor és un pretext i la temptació és realitat, inclús algunes dones dites puritanes recorren al nudisme total i descarat per exhibir-se.

La temptació si bé obliga, també crema la dignitat.

Dissabte proppassat, amb uns nous amics i amigues vam anar a Lloret de Mar... carretera plena de giravols i vistes dignes d'admirar i recordar; en adinar-nos al bosc per fer un petit piscolabis topàrem amb un home que menava un ramat de cabres; el saludàrem i convidàrem. Era un home d'una aparença d'uns 65 anys, es veia àgil, posat decidit i d'una parla de no fer embuts. Ens comentà que el coneixen per "l'avi Jan", -Sóc capdalt d'aquell casalot que d'aquí es divisa conegut per "Can Carles", tinc dona, fills i nêts. Cità que havia conegut, vist i tractat molta gent; entre la gent trac-

VAGANSES

D'UNA DONA

tada una per compromís i altra obligat, junt amb la mar i la muntanya hi havia après bastant, tal vegada molt més que dintre un col·legi dirigit i manat per homes de lletres. Ens diu que la coloma i l'olivera que nidifica i creix a la muntanya, són símbol i guia de la pau que ell tant estima, venera i desitja. També ens conta que sota la seva manera de veure i entendre, el món és fals, pervertit i dolent, que el ser humà només s'exhibeix, dorm i murmura, convertint el nostre planeta en un tira-muixell incorregible, fugint de l'honradesa i sacrifici. -Us haig de dir i perdoneu, que com més tracto, miro i escollo els homes, més estimo a les bèsties, elles, si bé no parlen, raonen amb signes lleials que surten d'un dintre bo i natural, ple de veritat i sentit. Ens diu que no pertany a cap agrupament

polític: -Sóc pacifista convençut, i no serviré a bàndols on hi sobren les normes i hi falten quan el poble entén, veu i reconeix l'engany i la traïció. El vent sorollós, fogós i humit que surt de la boca de l'home no compta, el que compta i val és la labor del cervell i braços mantinguts per l'ale espiritual que porta l'home.

-Bona tarda, bon profit i perdoneu si us he ofès o cansat, va dir-nos, i s'allunyà ell, cabres i un gos que aixecava les orelles en dir-li "Eliabur".

Així ens parlà una tarda del mes d'agost un home, bon català, de cap a peus. Era "l'avi Jan" del casalot de "Can Carles".

Paciència i resignació, dic jo, mentrestant esperar un esdevenidor més clar i humà.

Margarida del Cabo

La tomaquera lloca

El temps (en el sentit absolut o relativista, però no meteorològic) ens empeny irrevocablement; i no podem evitar encara que ens arrosseguem per terra, o ens agafem amb els ulls desorbitats als arbres més fermes, encara que esgarrapem amb desfici felí les parets del bany.

I amb el passar del temps, aquesta filla gran de l'home que és la ciència, a vegades el deixa de la mà i avança al seu caprici per corriols imprevisibles. Aquest és el cas d'una tomaquera que hi havia al costat de la porta del laboratori on treballava. De cop i volta, inspirada per les experiències que es feien dins de l'edifici, es va sentir amb ànims de progressar, d'evolucionar, i va pondre un ou. Quina va ésser la meua sorpresa en descobrir-ho! L'ou, a dir veritat, era un xic esquifit i de no gaire bon color; però el fet de la posta era inversemblant. Primerament s'havia de constatar el fet de manera científica, no fóra que hagués estat post per una gallina que errés la niera. Una vegada aïllada la planta, el resultat fou irrevocable: La tomaquera posava ous.

Vaig reunir els investigadors del centre, i examinaren l'ou. Jo esperava una resposta entusiasmada, l'èxtasi, el crac de la borsa, orgies de plaer...; però es veu que no els va fer gaire goig. Encara diria més: no els va interessar gens. Algú va comentar: "Ara haurem de cercar gallines que pinguin tomates si volem sucra pa".

Una vegada examinat l'ou vaig demanar l'opinió del cap del departament i em contestà que no tenia tanta importància com sem-

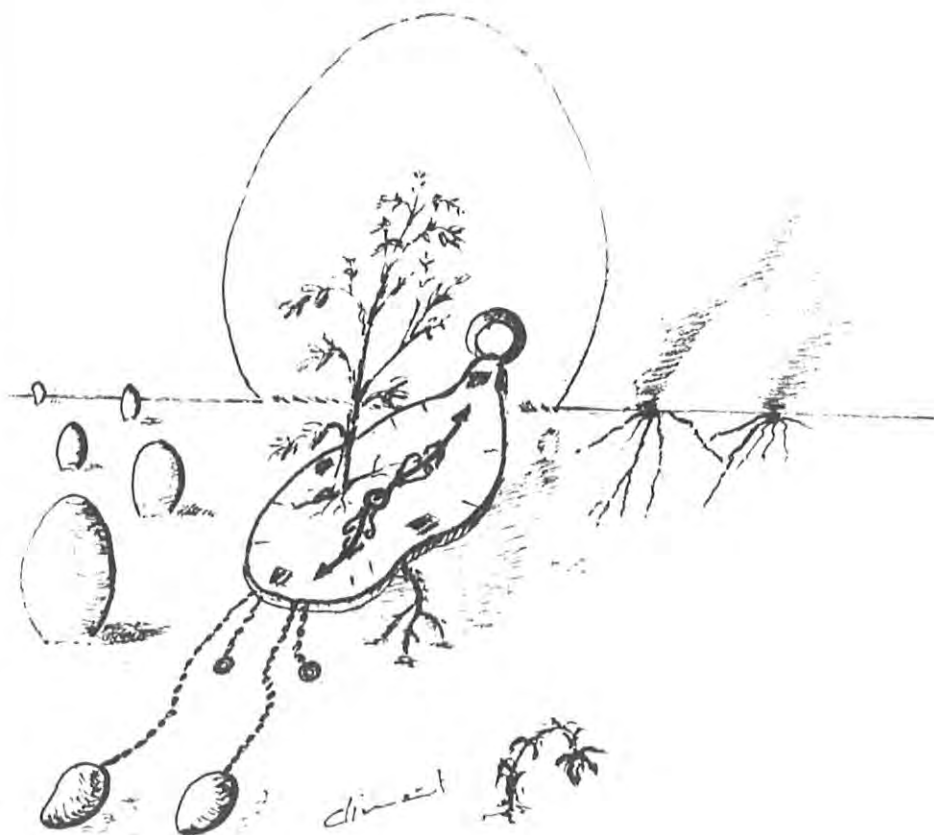
blava i que anés amb cura si volia fer-me una truita, ja que l'ou era nial.

Molt enfadat vaig portar el vegetal en qüestió a una potència estrangera. En el servei d'espionatge científic examinaren l'estrany prodigi. Als pocs dies vaig rebre una notificació que deia que no els interessava pas; i em tornaven la tomaquera i un parell d'ous, amb una nota que recomanava cura si me'n volia fer una truita, ja que els ous eren nials.

Desenganyat ja en aquest aspecte, em seguia punxant la curiositat de saber com podia fer ous una planta. Va ésser amb

aquesta inquietud que vaig inventar un aparell per poder parlar amb la tomaquera. Una vegada fabricat, vaig col·locar-me els auriculars i vaig endollar la planta a l'altre extrem. Després de les salutacions de rigor i de les presentacions pertinents, vaig preguntar-li com podia ésser que fes ous desafiant les lleis de la natura.

—“No t'hi amoïnis —va contestar-me en un català d'allò més clar—. El fet no té massa importància; però sí et diré que tinguis cura si vols fer una truita, ja que els ous són nials”.

Cursa de braus a Llagostera

Seria per l'any 34 ó 35, dins el temps de Carnaval, quan es va celebrar a Llagostera una magnífica cursa de braus bufa, és a dir en broma.

L'emplaçament de l'espectacle, el Casino. El seu cos taurí, la sala de ball. Estic segur que mai més hi ha hagut la gentada d'aquell dia. La gent va acudir-hi en massa pel sol fet de veure en acció els coneguts intèrprets ja que, com he dit abans, es tractava d'una cursa de braus carnavalesca. Sols diré que va ésser difícil formar "el redondel", ja que no s'hi cabia i tothom volia estar a primera fila.

El Sr. "Presidente" canvia de terç i ordena l'entrada del picador el qual, en aparèixer damunt d'un ase, provoca una tan gran riallada que semblava enfonsar-se la sala. Heu de fer-vos el càrrec que el picador en qüestió era un tiarro que rondava els dos metres d'estatura i els noranta o cent quilos de pes; un xicot a més molt bromista que en anar disfressat de picador, muntant un burro i portant una escombra com a pica, feu fàcilment esclatar una tromba de riallades. Tan gran fou l'acollida, que la bèstia va obsejuiar al "respetable" amb una gran sembra d'excrements, tot negant-se a tirar ni un sol pas endavant per l'espant de tan gran xivarri.

FIN DE CURSO

Llega el día
en que los amigos
se ven cara a cara,
recuerdan los momentos
que han pasado juntos
y que jamás volverán.
Quizás tampoco volverán
sus miradas a cruzarse,
sus manos a tocarse
ni sus ojos a mirarse.
Lo que uno encierra en sí mismo
tiene que contárselo al otro
porque sino
es como hablar a un sordo.
Pero el amor
que se siente de verdad,
por muy callado que se tenga
siempre llega
a sentirse con claridad,
y la persona amada
se da cuenta de tu sinceridad,
pero se aleja de tí, tiene miedo.

Finita

Anem a descriure la cursa: En primer lloc féu l'entrada el Sr. "Presidente" acompanyat de guapes "manolas" que lluien uns esplèndids mantons de Manila. La seva assistència fou corejada per forts aplaudiments i rialles, mentre que ell es mantenia més seriós que un parrac. L'orquestra interpreta un "paso doble" i apareix el "torero" que tot seguit demana permís al "Presidente" per començar la feina i matar el brau que dintre de pocs moments sortirà de "toriles". Els actors sempre extremadament seriosos, el públic premsat i ben mort de riure. Apareix l'animal, un exemplar de casta, una mena d'empelt entre cap de "miura" i potes de llagosterencs, constituint una bella disfressa. I comença la "faena" amb una sèrie de "manoletillas", "desplantes", "rodilla en tierra", continuant amb "muletazos" tant amb la dreta com amb l'esquerra, "pases al natural"... és a dir, una feina molt completa ja que, no en va, el brau era de la millor casta.

En vista de la situació, el Sr. "Presidente" va donar l'ordre d'entrar a matar. El "maestro", després de lluir-se encara més marejant al brau per tots quatre costats, entrà a matar i d'una precisa estocada el féu caure per terra fulminat, ja que després de tanta estona d'embestir, ben cansats devien estar els allí sota disfressats.

En conjunt fou tot un èxit, tant pels actors com pel públic que omplint la sala de gom a gom va deixar-hi totes les ganes de riure.

No s'anomenen els actors perquè ja tots han passat a millor vida, els uns com Déu mana i altres com Déu no mana.

Un Llagosterenc
que ho recorda

Les aventures d'en Ventura

A Mèxic atraca la policia...

...I no solament roba, també extorsiona, viola, apallissa, i fins i tot es batussen entre els diferents cossos (transcripció del diari "Unomas-Uno", el més seriós d'un país on abunda la premsa groga i sensacionalista). Com a mal menor hi ha el suborn acceptat "la mordida", uns institució estatal que comença a les multes de tràfic i acaba en els ministeris.

En arribar a la colossal i monstruosa ciutat de Mèxic D.F., un dels fets que més em va impressionar fou els grans revòlvers que portaven els policies de carrers (guàrdia urbana); uns autèntics "charros", baixets, rodons, mostatxo "villista" i cara de pocs amics, amb els "colts del 45", en una cartutxera en bandolera, que associava amb els "dolents" de les pel·lícules de l'Oest. De moment només va ésser la sensació.

A mesura que anava coneixent el país i la seva gent, la qüestió policial em sorprenia —desagradablement— cada vegada més. Amics mexicans i paisans que viuen per allà, m'explicaven històries gairebé inversemblants, però reals com la vida mateixa. Al D.F., especialment a la nit, és fàcil ésser abordat, sense cap motiu i encara menys contemplació, per un "carro" federal, i amb qualsevol excusa buidar-te les butxaques, fote't alguna plantofada i deixar-te tirat a qualsevol racó. Aquest és un exemple mig. Si es dona el cas d'una parella, la noia té moltes possibilitats d'ésser violada. Si tenen uns mínims mòbils, per ex. portar "mota" (marihuana), la pallissa és assegurada i l'extorsionament també (a un amic asturià li van treure cap a dos-cents dòlars).

Un cas exasperant fou el d'una noia jove —va tenir la valentia de denunciar-ho per televisió— que, estant apunt d'ésser forçada per un individu, aconseguí escapar-se. Corrent a la desesperada, va ensopegar-se amb un cotxe de la policia. Els explicà els fets, mentre el bestial ultratjador aprofità per escapar. Els "polis" se l'emporten... i acaben violant-la ellst!

Per una ampolla de tequila!

Escèptic com sóc, no acabava de creure aquestes històries fins que... Un bon dia que sortia amb tres amics, ens trobàvem a les onze de la nit al peu de "Insurgentes" —una llarguíssima via de 50 qm. que travessa la ciutat—, tot esperant un taxi. Un portava una ampolla de tequila a la mà; estàvem xerrant. Passa un cotxe patrulla, ens veuen, donen mitja volta a tota pastilla, es paren, baixen dos energúmens, amb porres a les mans i les pistolasses al cinturó, cridant que entrem dins el vehicle. Intentem dir que no fem res, que... però ja som a dintre. Ells comuniquen per ràdio que "hemos pillado a cuatro..."

Les primeres paraules amables que ens diuen —després d'un piló de grolleries— són: "o dos mil pesos para cada uno o tres días en la perrera..." —No sé que dir. Un company mexicà que ja s'hi ha trobat altres vegades, com aquell qui diu passa de tot, un

tercer, peruà, es troba com jo, sorprès i silenciós, el darrer, en Pedro, és el que inicia el diàleg-negociador: "Pero mira 'Jefe' que vamos a una fiesta. Sólo hemos tomado unas copas. Por qué no lo 'arreglamos' con una 'milanesa'..." —El treball dialèctic de l'amic experimentat és constant. Mentre, el "carro" va perdent-se per carrers cada vegada menys cèntrics... Penso amb els diners que porto a sobre, encara que camuflats, a base d'hòsties aviat els deixaria anar. En Màrio també porta la quinzena... Uiii! que malament ho tenim... —Però en Pedro ja ha acabat els tractes. Ens deixen a tots per mil pesos! El que havia d'ésser vuit es converteix en un. Mentre marxàvem, comenten els tipus: "Al menos para la gasolina..." i encara ens tornen l'ampolla de tequila...!

La premsa denuncia

En Fernando Benítez, reconegut antropòleg i periodista, escriu al "UnomasUno": "Todavía se recuerda la forma en que la policía aprehendió y torturó a los funcionarios de cinema-

tografía y los obligó a declararse culpables de robos que nunca cometieron, y hace apenas tres semanas la sociedad mexicana contempló indignada como esa policía torturó al médico que trató de salvarle la vida al asaltado Mario Colín, al hijo de la Sra. M. A., a su jardinero y esposa, a un inocente trabajador del Michoacán, y mediante procedimientos dignos de inquisición los forzó a declararse culpables de un crimen al que fueron totalmente ajenos".

En el periòdic "Novedades de Acaapulco", en una nota titulada "El Peligroso Asomo de la Desesperación" es deia: "El líder del PRI municipal le dijo públicamente al Primer Mandatario (Miguel de la Madrid) que en la misma policía está la más grave amenaza a la seguridad de esta ciudad". L'articulista acaba preguntant-se què es pot fer...

Una resposta la dóna el mateix F. Benítez en l'article al·ludit: "Vivimos sin justicia porque una policía y unos tribunales pésimamente pagados, con toda obvedad prefieren recibir dádivas o convertirse en delincuentes, a ser guardianes de la seguridad pública y del derecho".

La impotència i desesperació de la gent ja ve de temps. Però, a qui han de recórrer?... —Si la policía és corrupta, vol dir que també ho són els seus caps, si aquests no són honrats, vol dir que la justícia no pot funcionar, per tant tampoc funciona l'administració... —Arribant a dalt, ens trobem amb què el Partit del Govern PRI (Partit Revolucionari Institucional —a veure com es menja això!?) està en el poder des de la Revolució. Cada sis anys hi ha una fornada nova de buròcrates i funcionaris que, mai millor dit, s'omplen les butxaques. Tothom ho sap, però qui té el poder el té, els del mig aspiren a tenir-lo, i els de baix, la gran mà, van posant ciris a la "Virgen de Guadalupe"... —Clar, també hi ha un sector conscienciat que denuncia, lluita, acusa, pugna pel canvi... Però, per si un cas, ben a l'aprop hi ha els "amos" que ja tindran cura de seguir "consolidant" una llunyana revolució...

Ah!, a la mateixa nit, quan tornàvem a casa ja clarejant, en el "carro" d'un altre xicot, ens va passar un cotxe patrulla; veuen que dos companys anaven dormits... es suposen que estem borratxos... —Amb cinc-cents pesos es va solucionar tot. En el fons vam estar de sort.

MENÚ POLICIAL

Article del periodista M. A. Granados Chapa, publicat al diari "UnomasUno" el 25-4-83 amb el títol de "Agentes de la Perjudicial-Ni a cuál corporación irle". No té pèrdua.

"El jueves 14 de Abril ocurrieron en el estado de México varios episodios que sobrecogen el ánimo porque muestran la indefensión de los ciudadanos frente a la prepotencia de varias corporaciones policíacas, y dan idea clara de las enormes dificultades que ha de vencer todo propósito de renovación para no quedarse en fórmula vacía.

Veánse los diversos explosivos ingredientes de este menú de aventuras policíacas, que no resultan entretenidas, sino empavarecedoras. Pónganse juntos, agentes de la policía judicial de aquel estado y, según versiones periodísticas no desmentidas, agentes de la policía judicial militar. En vez de actuar reunidos en el desempeño de sus comisiones oficiales, un grupo de tales agentes formaron una banda de delincuentes. Un caso en particular les asocia: se ha descubierto el robo sistemático de equipos diversos en un establecimiento del ejército. La pista conduce hasta un comerciante, Angel Márquez, que es comprador de "chueco". En vez de detenerlo, los agentes lo secuestran, para extorsionarlo. Consiguieron su objetivo una vez, hace varias semanas. Pero, sea que Márquez incurriera de nuevo en sus transacciones, creyendo que ya había comprado la impunidad, sea que en aquella oportunidad hubieran recibido sólo un abono de un pago mayor, la banda policíaco-delincuencial lo tomó de nuevo en rehenes, y demandó de la familia del comerciante el pago de una nueva cantidad como rescate.

La familia, sin embargo, dió aviso a las autoridades, ignorando por supuesto de que es la propia policía la que mantiene secuestrado a Márquez. En el momento de ser pagado el rescate, instancia en que debieran ser detenidos los secuestradores, aparecen sin que se explique más que por el hecho de que estaban informados de todo, agentes de la tercera corporación involucrada, la judicial federal. Los miembros de la banda impiden su detención abriendo fuego, matan a un judicial federal y hieren a otro, y dejan a su vez al menos a un herido en el campo de batalla.

Enardecidos por la muerte de su compañero, y sabedores del verdadero carácter de la banda, una nube de judiciales federales tomó por asalto, el propio jueves 14, a las 16,30 horas, la Subprocuraduría del estado de México en Texcoco, y a las 20,10 hicieron lo mismo en otra oficina. En uno y otro sitio como lo denunció el procurador del estado de México al general de la República, los judiciales federales allanaron violentamente los locales, golpearon a muchas personas, a algunas de las cuales lesionaron, fracturaron chapas y provocaron pánico entre funcionarios, agentes y público que allí estaba. En La Perla, hasta se llevaron "cauciones" en efectivo allí depositadas y armamento propiedad del gobierno del estado de México".

L'explicació dels fets i posteriors esdeveniments és més llarga, però aquest extracte em sembla suficient. L'articulista acaba: "La historia, como se ve, no es para levantar el ánimo".

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

PRO CULTURA

1913

Fa 70 anys

Impressions d'una vetllada "per un que hi era" que tingué lloc a les escoles regentades per la R.R. Germanes Carmelites de la Caritat.

Els nostres avis i pares ja procuraven per un Llagostera més cultural.

Les mai prou alabades R. Rdes. Germanes, junt amb els nostres avantpassats, foren promotors i executors dels actes.

A la vostra mà el que deia i encara diu la nostra vella "La Selva" en el seu número 19 del 17 d'agost del 1913.

Ara deixo el vostre esperit a la reflexió i comentari.

Llegiu si vos plau.

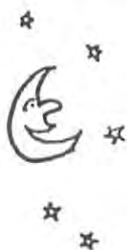
"La Selva" núm. 19 del 17 d'agost del 1913

(transcripció original)

"Molt falaguere foren les impressions que traguere de la vetllada que en celebració de fi de curs y amb obsequi a nostra SSma. Mare del Carmen donaren les noies que asisteixen a les escoles reixentades per les Germanes Carmelites de la Caritat, cual Programa fou el següent:

Dia 25.— Cansó d'Abril, coro; Verso de apertura; D.ª Juana y el Catecismo, por la niña Juanita Marqués; Si vosté vol pot disposar, por la niña Pepita Tarrés; Lo cistellet de avellanes, Aritmética práctica; Cualitats de la taronja; Gramatica, prosodia y ortografía; Aritmética dividir decimales; ¡Pobre muñequita!, cantado por la niña Juana Martinell; Razas humanas, diálogo; Una Nena molt hermosa, por la niña Carmen Coris; Geometría práctica; Figuras, coro teórico, por la sección de música; ¡Que m'enfada ser petita!, monólogo; La Maestra y sus discípulas, clases de Catecismo, Gramática y Aritmética; la educación de un gatito, canto por la niña Anita Mundet; Aritmética práctica, Sistema métrico comparado con el antiguo; Disputa de idiomas, diálogo; Discusión original, Gramática; En el panteón, canto, Geografía rítmica, política y demostración de los eclipses, ¡Cinc pessetes!, diálogo; Formación del reloj; Himno a la V. M. Fundadora de las Hermanas Carmelitas de la Caridad, Joaquina de Mas y de Vedruna.

Dia 27.— Cansó d'Abril; Mea culpa, monólogo; Amor de madre, poesía; Canto del Bebé, por las niñas Montserrat Bosch y Avelina Martinell; Geografía rítmica infantil; Entretenimiento, por la pequeñita Manuelita Martí; un consejo y máxima; Nota de Tardó, canto; Lo mocadó de mocá; Los sostenidos, coro Teórico por la sección de música; D.ª Juana y su Clase, Historia Sagrada y Sistema Planetario; Canto de gratitud, recitado por las niñas Asunción Plà-Giribert, Anita Mundet y Anita Martinell; Gramática, verbos irregulares prácticos; Ya pasó, marcha para piano; Sueños de una pequeñita, diálogo; Formación del mapa de Europa; Cuento de la Abuelita, canto por la niña María Martínez; La tirelire, diálogo francés; Vesprada, canto; Amor a los pobres; Aritmética 2.ª parte y ejercicios de Algebra; Ejercicios rítmicos de Gimnasia dirigidos por la niña Anita Capdevila, con acompañamiento de piano, Discurso de gracias por la señorita María Capdevila; Canto final, por el nutrido coro del Colegio".

Adagis

que duu una llibreta
groguenca i vella

Secret de dos, és perillós; secret de tres no val res.

Salut i pessetes, que tot el demés són pastetes.

Record d'amargura, és encara dolçura.

Raó de sobres, raó de pobres.

Qui té sort i res al cap, prospera més que qui sap.

Qui té raó vol cridar.

Qui té mals de cap que se'ls passi.

Qui té enemic no dorm.

Poc parlar i molt obrar.

Qui cansa alcança.

Pescador i caçador, o fam, o fred o calor.

Per prendre la drecera, no deixis la carretera.

Per l'agost ni dona ni most.

Pensem els enamorats que tothom té els ulls tancats.

No sempre el foc del cor fuma per la boca.

Qui té capa, de tot s'escapa.

Qui té amors, té dolors.

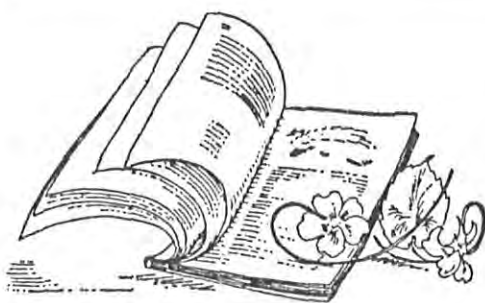
Qui sembla en camí ral, perd el gra i perd jornal.

Qui per si no té cervell, como pot donar bons consells.

Qui estima, defectes no mira.

Poca amistat donaríem si sabéssim el que al darrera de nosaltres diuen.

Per en Tià

Poesies d'en Josep Calvet

MATINAL

*Els estels són la suavitat de l'alba
i els galls rompen la matinal quietud,
la boira es va aixecant com una salva,
cortina que el sol fon amb sa virtut.*

*Floretes d'or són puntets de rosada
jardí original... meravellós,
cada herba una maragda s'hi és posada
i el aucells van i vénen en el bosc.*

*Mentre el sol va donant calor i vida
sacsejant la humitat d'aquests voltants,
floretes i els insectes van fent vida.*

*Donant més optimisme en aquests camps.
És un plaer sortir quan fa bon dia
presenciant eixa glòria matinal.*

ALBA FELIC

*Cantava el gall, en jo sortir defora;
encara l'alba no s'havia vist,
la quietud era ferma en aquella hora
en què els estels marxaven de la nit.*

*Anava proveït d'una cistella,
la frescor venia d'un aire fi
i, entre els pàmpols de la raïmera
vaig veure el cel que s'havia aclarit.*

*Jo anava amb l'esperança i la fallera
d'anar-me'n a pescar aquell matí,
a basses, al Ridaura o la riera...*

*Amb l'intent de poder-me divertir;
el cert és que aquell jorn de Primavera
pescant hem passat el temps quasi felíç.*

SOLITUD

*Ja s'ha enfosquit el meu camí de roses,
fulles i flors han perdut llustor,
mons ulls no veuen clar aquelles coses
que de jove tenia adoració.*

*El cel és clapejat de melangia
ja no reflexa aquell present d'amor,
la Natura no em diu sa poesia
fonent les il·lusions del pobre cor.*

*La vida s'emporta la que estimava
la solitud m'empeny per tots camins
el destí, mentrestant té la paraula.*

*Ja no visc una existència com cal,
la Terra, el Món és com un fantasma
que mata la il·lusió del viure en pau.*

ENTRADA DE FOSC

*Quan els pardals van a jòc
quan tot s'emplena d'ombres...
quan la lluna poc a poc
ve tan blanca i tan rodona...
Tu surts en el finestró
jo m'hi atanço amb il·lusió
per parlar de les nostres coses.
Quan els pardals van a jòc
i ens veiem nosaltres dos
en la dolça pau del poble...
Quan les flors flairen tan fort
perquè es posen envejoses...
sentim l'eterna cançó
aquella que és sense notes.
Mirades i algun petó
apagat per la foscor
i encés per idil·li nostre.*

Josep Calvet

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar
el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

* Pep Pico & Cia. necessita 15.000.000.
Raó: ell.

* Venc un T.V. Inter 24'', totalment revisat, blanc i negre,
UHF, per 13.000 ptes.
Raó: Gerard Coris - Telèfon 83.02.86

* Es lloga un local útil per a magatzem, al C/. del Sol.
Raó: Narcís Vert (gasolinera).

opinió... opinió... opinió... opinió...

DESDE MI TERRADO

Veo día tras día con el corazón oprimido por la impotencia y el alma llena de tristeza, como las llamas van devorando a una velocidad de relámpago, toda la riqueza forestal, la belleza y el oxígeno, que rodea la población de Llagostera.

Desde este punto de observación, bien quisiera lanzar al viento ese grito de guerra, que pone en guardia al más aletargado, para que se vigile a los asesinos de las arboladas, animales y plantas, dando cuenta de todo individuo sospechoso a las Autoridades competentes, para que éstas le apliquen el castigo que se merece.

Siendo la provincia de Gerona una de las más completas de España, en variedades forestales, desde el abeto, el castaño y la haya, hasta el naranjo y el limonero y más de cien variedades de plantas, si el pueblo no toma conciencia de la calamidad que se le viene encima a causa del terrorismo piromaníaco, dentro de pocos años puede ver a esta hermosa y próspera provincia convertida en un territorio desolado como los Monegros o la Tierra de Campos.

Hay que despertar amigos, que ya no están los tiempos para dormir a pata suelta, dejando nuestros intereses en manos de cuatro listillos, que solamente se preocupan de cobrar a fin de mes.

Bien sé, amigo lector o lectora, que esta advertencia te va a resbalar por encima, lo mismo que resbala por las hojas el agua de primavera, pero nunca me arrepentiré de haberla hecho.

Aunque no soy de origen catalán quiero a esta provincia como si lo fuera y deseo para ella la prosperidad y felicidad que se merece, pero para que esto perdure, no olvidéis nunca el amor al campo, al trabajo, al estudio, a la familia y al orden, que si nos falla el orden nos falla todo.

No hace muchos días que un señor me hacía la siguiente pregunta:

¿Qué remedio buscaría usted para terminar con la plaga de incendios?

Una pregunta de esta clase lanzada así a quemarropa, y partiendo de una persona desconocida puede traer muy malas intenciones, por tanto no me quedó otra escapatoria que la de hechar mano del recurso gallego

y contestar una pregunta con otra, y así tampoco quiso saber nada: ¡Uno más!

Ahora pienso que se podía aclarar muy fácilmente, haciéndole directamente esa misma pregunta a la señora Thatcher o al señor Andropov, que podrían facilitarnos una respuesta a gusto de cualquiera, por ser los máximos dirigentes de dos potencias importantes, una con democracia y la otra con una dictadura, de las más antiguas en lo que va de siglo.

Como yo no he nacido con espíritu de héroe ni de redentor, mi lema es colaborar en lo que mis fuerzas me permitan, para que nuestra España no se convierta en un país del tercer mundo, que al paso que nos llevan vamos en camino de serlo dentro de muy pocos años.

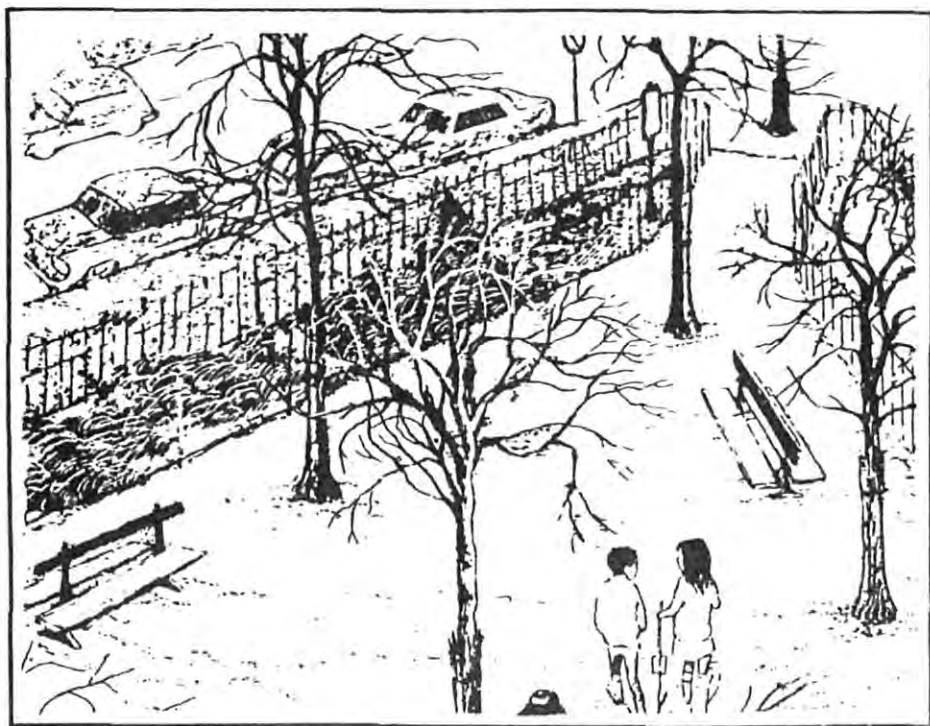
El terrorismo político y económico que padece el país, y la masiva y descontrolada emigración de los campesinos a las grandes y deshumanizadas ciudades, junto con la inmadurez de

¿Cuántos millones se consumen por el fuego, y cuántos se derrochan en los servicios de extinción de incendios y aviones, para ver como al día siguiente se halla ardiendo el monte salvado la víspera? ¿Quién quema los bosques de Cataluña, de Valencia, Galicia y resto de España?

¿Dónde se esconde la mano negra que atiza el fuego y quiénes son los beneficiarios de las quemaduras? Cuando las autoridades pongan interés y voluntad en averiguarlo podrán salir a la luz muchos puntos que permanecen en la oscuridad porque algo falla.

El pueblo soberano que ha votado por el cambio y ha elegido libremente a sus representantes en el Parlamento para la defensa de sus intereses, ya empieza a rascarse la oreja y a preguntarse qué hay detrás de todo este laberinto para que nadie diga ¡Basta!!

El abandono del campo por los mismos propietarios y sus colonos, ha venido a agravar la triste situación que presenta en la actualidad el campo es-

algunos políticos, son las principales causas de la crisis económica, que cada día nos meten por los ojos y nos ponen por bandera, para que el pueblo siga colaborando y sacrificándose una vez más con quienes por su ineficacia y apatía le están llevando a la ruina y a un callejón sin salida.

pañol y muy concretamente en Cataluña, donde los bosques son invadidos cada verano por millares de personas sin escrúpulos, que viene a disfrutar de su belleza y frescura sin sentir amor por ellos, y cuando se marchan van dejando detrás las señales de su buena educación y cultura.

opinió... opinió... opinió... opinió...

Por donde quiera que uno vaya se acumulan los montones de basura y escombros, y no vayan a creer que los más cercanos a la población son los que reciben mejor trato por algunos habitantes de la misma.

Ya saben ustedes que, por regla general, un incendio cuando empieza es fácil de extinguir, pero si no se acude a tiempo le pasa como al resto de los problemas pequeños, que si no se les atiende se van haciendo insostenibles y peligrosos.

Durante mis años de servicio rural por esta provincia, han sido arrasadas miles de hectáreas de bosque y monte bajo a causa de los incendios y de las cortas abusivas y sin control, lo que repercute enormemente en la falta de humedad atmosférica y por consiguiente la falta de lluvias.

Una de las mayores equivocaciones de los gobiernos anteriores, ha sido eliminar los parias de la tierra para convertirlos en parias del asfalto, por lo que viene a resultar el remedio peor que la enfermedad.

Nadie quiere darse cuenta de que las despensas de las ciudades y los pueblos se nutren de los productos del campo y sin campesinos no somos nada. Por ello se hace imprescindible elevar el nivel de vida y el respeto a los trabajadores agrícolas, que no pueden tener horario fijo, fiestas los sábados ni vacaciones pagadas: ARRIBA EL CAMPO.

Francisco Ramos Díaz

TAL COM RAJA

Que en som de rancis!...

Per presenciar "Romeo i Julieta" es varen vendre poc més de cent entrades. Exactament noranta vuit a 250 ptes. i nou a 100 ptes. És sabut que el teatre no gaudeix de gran acceptació popular, menys quan és espectacle còmic de gresca i picaresca. Si la representació pren caires seriosos: drama, tragèdia, experimental,... l'assistència sol ésser massa petita.

"Romeo i Julieta" és un clàssic, una obra literària coneguda per tothom, i això va atraure força gent... però un sector important, quan arribaven als diferents punts d'accés a la Plaça del Castell i es trobaven amb què s'havia de pagar, quedaven parats. Algunes persones iniciaven el camí de tornada a casa, altres establien una mena de diàleg negociador i un grup considerable o bé es van "colar" de bon principi o bé entraren en treure la taquilla.

Comprenc que molta gent no es pugui permetre el luxe de pagar entrades, perquè hi ha prioritats més primordials, i fins i tot se'ls hi ha d'agrair llur interès per presenciar l'obra. Però entenc que aquest mig centenar llarg de persones que no van voler participar en el suport econòmic d'un espectacle fet per actors que precisament es guanyen la vida amb això, van mostrar molt d'egoisme.

Potser sí, l'Ajuntament o aquesta increada Comissió de Cultura, hauria de portar actes gratuïts perquè tothom els pogués fruit, però ja se sap que tot s'ha de pagar, i sinó, quan val el cinema?, o un combinat en un bar?, o comprar articles de consum que aviat s'obliden?, etc.

És qüestió de prioritats, però el teatre, en termes generals, és un espectacle cultural, recreatiu, alligador, divertit, viu, recomanable, i que com es diu de Girona, CAL ANAR-HI.

J.V.B.

CARTES OBERTES AL SR. FRANCISCO RAMOS

Sr. Ramos,

Sí que crec que té lectors, almenys un de segur, i vull dir-li que els seus escrits no requerien resposta ja que tractaven de coses que, essent interessants, no podien fer mal. Però l'últim escrit seu al Butlletí considero que atempta contra una cosa que tothom estima tant com és la LLIBERTAT.

Penso, Sr. Ramos, que les noves generacions no es deixaran enganyar en ambients democràtics quan tan recent és encara una època històrica llarga d'enganys i traïcions a un poble. Naturalment que, per desgràcia, encara existeix algun manipulador, però el podem denunciar públicament, Sr. Ramos. I vostè ha pogut donar a conèixer la seva opinió gràcies a un sistema polític que menysprea.

Pel que fa a les nostres Forces Armades penso que mai han estat més respectades (no temudes) que ara. I més amb un govern SOCIALISTA perquè tots sabem el preu que ens ha costat la LLIBERTAT i el RESPECTE per negar-los a tan il·lustres i dignes servidors d'una Pàtria que potser per primera vegada en la història serà la de tots.

Vull dir-li també que mai es podrà educar els ciutadans si no es predica amb el bon exemple. I quin exemple, Sr. Ramos, se'ns va donar a tots la nit del 23-F del 81?

Parla de parelles de la Guàrdia Civil assassinades. Jo hi dec afegir policies i paisans perquè també moren gent que no té res a veure en l'assumpte. Sr. Ramos, jo no crec que vostè sigui l'únic en lamentar-ho però és evident que el seu benivolgut i estimat hoste del castell de Figueres sabent com sabia, poca cosa bona va fer quan ostentava el comandament de destí en el País Basc. Però el que sí va fer la nit esmentada va ser intentar arreglar-ho segrestant, pistola en mà, a uns senyors respectables amb les que cap perill corria. Com que això tampoc li va sortir bé, demostrà el seu gran honor i coratge inculcant a tercers, guanyant-se merescudament el menyspreu de la quasi totalitat dels seus companys d'armes i de tot un poble.

opinió... opinió... opinió... opinió..

No puc rebatre-li el referent a les Corts de la Primera República perquè no dispo de suficient coneixement del què va passar. És ben trist però, vanagloriar-se de fets com el que va protagonitzar el General Pavía. Fets que sens dubte haurien de ser motius de vergonya per a una institució que té com a màxima la defensa del Poble.

Sr. Ramos, mai un poble ha de sentir alegria en veure els seus legítims representants abandonar el Parlament o la Pàtria i molt menys quan és per la pressió de les armes que un dia va confiar a uns homes que li varen jurar lleialtat.

Parla de "gallines" referint-se a uns homes que s'acovardien encanionats per les armes en mans d'uns traïdors que els amenaçaven. No importa quan ni en quin lloc però això succeirà quasi sempre. L'home deu per naturalesa témer les armes excepte que sigui un boig o un inconscient. Vostè no diu però, i ho varem poder veure tots els espanyols, que uns il·lustres companys seus amb metralletes saltaven per les finestres del Parlament fugint de la Democràcia; d'una Democràcia que va ser molt benèvola amb ells. Sr. Ramos sempre serà millor les equivocacions que un poble pugui cometre quan escull en llibertat els seus representants, ja que cada quatre anys pot esmenar les seves errades, que l'aterradora alternativa d'una Dictadura que no s'equivoca mai.

M'agradaria recordar-li el luctuós i tràgic recent succés de la nostra Història de Catalunya. Va ser amb una de les persones més estimades per aquest poble: el nostre Ex-president Companys. Els "salvadors" de torn de la Pàtria no contents en fer-lo marxar de la seva estimada Catalunya, fent causa comuna amb els assassins de mitja Europa, sense cap mena de pietat, ni vergonya vers els uniformes que vestien, el varen assassinar davant del seu propi Poble.

Permeti'm recordar-li també, Sr. Ramos, que tant les Forces Armades com la Guàrdia Civil, la Policia i cosos de l'Administració Pública que cobrem un sou que emana del poble no som més que uns servidors d'aquest poble. Sembla, senyor meu, que alguns obliden això amb massa freqüència.

A un poble el representen els seus Diputats i Senadors escollits lliurement per voluntat ciutadana. La llei suprema que és la CONSTITUCIÓ ens marca a tots els nostres DRETS i DEURES. Tot ciutadà que vulneri les lleis es mereix el rebuig de la societat, però la llei hauria de ser molt més severa vers els que tenint l'obligació i el deure en fer-la complir l'infringeixen i l'utilitzen per abusar del poder.

Tornant a l'hoste del Castell, Sr. Ramos, els soterranis que diu, sap bé que no són tan soterranis. Hem de dir la veritat i vostè sap que aquest senyor (?) viu còmodament, no com un pres comú. Crec que solament li falta allò que volia arrabassar als que som lliures. Per a l'inquilí del Castell de Figueres la sentència ha estat justa i dictada per homes justos.

Per acabar, Sr. Ramos, i tornant al principi, vostè ha pogut fer lliurement una crítica a un fet polític actual. El sistema polític que vostè sembla enyorar hauria permès la publicació d'aquesta meua carta?

Malgrat tot, el saluda atentament

Lluís Nuell

Sr. Ramos,

No resistimos la tentación de contestar al Sr. Francisco Ramos Díaz por la serie de escritos que han aparecido bajo su firma en la sección OPINIÓN de esta revista.

Hay quien opina que no debiera permitírsele ocupar una página que encuadraría mucho mejor en el diario "El Alcázar" o en la revista "Fuerza Nueva". Son los que, lógicamente, querrian pagar con la misma moneda que recibieron. Pero si una virtud y una grandeza tiene la democracia, es ceder la palabra a sus propios enemigos cosa que, como el Sr. Ramos sabe, ningún régimen dictatorial tiene el valor de consentir y por supuesto no consentía su añorado sistema. Dicho esto para dispensar al Colectivo de Redacción.

De lo publicado se desprende la nostalgia inequívoca que siente el Sr. Ramos hacia el pasado régimen y el placer que también siente en ridiculizar instituciones y hombres célebres y honorables. Pero en donde se ha demelenado, es en el último escrito en el cual se califica de aficionado de la historia y en donde transpira la peculiar clase de historia que le agrada y la poca objetividad que busca.

Dice que el Castillo de San Fernando de Figueras, "ignominiosa prisión para un héroe de la guerra de la Independencia" vuelve a servir para "otro ilustre militar discípulo del General Pavía, aquel que un día entró en el Congreso montado a caballo sable en ristre y ahuyentó como gallinas a los diputados de entonces".

No hay duda que el "ilustre" abarca por igual al General Álvarez de Castro y al golpista Tejero. Desde luego, para un hombre como el Sr. Ramos que ha sido miembro de un cuerpo militar, su concepción de la calidad de ilustre deja mucho que desear y en la odiosa comparación ya demuestra su talante.

El General Álvarez de Castro luchó junto a su pueblo contra los franceses de Napoleón y fue encerrado por sus enemigos victoriosos militarmente. Por el contrario, sabemos de sobras lo que hizo Tejero y nadie ha tenido que contrárnoslo puesto que lo vimos con nuestros propios ojos: demostrar ante todo

opinió... opinió... opinió... opinió...

el mundo su fuste de "ilustre, valiente y honorable" vejando a un superior desarmado y humillando a los representantes de los españoles elegidos libre y democráticamente.

Desgraciadamente es verdad que el General Alvarez de Castro será recordado por pocos españoles, en cambio el exteniente coronel Tejero, su triste fama habrá traspasado fronteras. Pero es evidente que la verdadera historia fijará inexorablemente la calidad de cada gesta y mientras que al General Alvarez de Castro se le ha rendido y rendirá respeto a su memoria (hasta Llagostera tiene una calle que lleva su nombre), deberá trastocarse toda la ética, los valores de la civilización y los derechos humanos para que pueda honrarse al golpista Tejero.

En cuanto a "ahuyentar parlamentarios saltando por las ventanas como gallinas" debemos recordarle que hemos visto también saltar ventanas a los guardias civiles que asaltaron el Congreso y si bien no lo hicieron nuestros diputados del 23-F esto fue debido principalmente a que el alcance de las metralletas es superior al de los sables en ristre, pero es de suponer que en su mente, Sr. Ramos, los incluya también en el concepto peñorativo. Esó de ser valiente cuando uno tiene un arma y los demás están indefensos no lo comprende una persona normal. No puede ser valiente quien engendra terror de esta forma. Efectivamente pudo haberlo sentido D. Manuel Azaña, lo sintieron los 473 diputados de la república que Vd. dice, lo sintieron los del Congreso de los Diputados actual el día 23 de febrero fatídico, lo ha sentido nuestra generación que vio nacer y morir un estado totalitario, despótico y dictatorial, que vio represiones, coacciones, persecuciones, censuras, ultrajes, etc. No lo sintió el Sr. Ramos porque él tenía el arma. Y ha calado tan hondo este terror, lo supieron hacer tan bien, que aún no nos trevemos a firmar con nuestro propio nombre.

Pero todo eso deseamos olvidarlo, si acaso recordarlo sólo como lección histórica. Deseamos vivir en paz y concordia, por eso repudiamos a los "salvadores de la patria" y a sus cronistas-historiadores nostálgicos.

Libertus

"HISTORIAS DE LA HISTORIA, COÑO!!"

Fou un parany de l'atzar, trapella com sempre, que el darrer Butlletí s'obrí als meus ulls precisament per la pàgina 30.

Endinsat en el sofà, "cuballiure" a la mà i paquet de tabac a l'abast, preparo l'ànim per engolir un escrit presumptament insulsi i magre. Per contra, a mesura que em despenjo per les línies el tema em guanya l'atenció, em desvetlla l'ensopiment. Les sensacions s'apilonen, es succeeixen trepidants. Indignació, sorpresa, sobresalt, hilaritat i per dir-ho pulcrament: necessitats de fer de cos, es precipiten desorientadament.

Fou finalment l'última que s'imposà i en assolir la darrera línia de les "històries de la història" haig d'abandonar cames—ajudeu-me la revista per apaivagar-les a cada instant més taxatives ànsies d'expel·lir cloaca avall, allò que m'havia enviat a tip de llambregades d'estupor.

Sospito que és un hàbit estès i usual dedicar els moments d'intimitat que l'afer obliga, a la meditació (no ho sabria fer entenedor però em consta que són instants propicis). La reflexió em conduí al desconcert i el desconcert a la incertesa:

No, no és possible, el Butlletí no. Deu ser que en Joan m'ha venut l'Alcázar!! Però no era un equívoc, aquell espectre decimonòic va ser importat en vol directe i en exclusiva pel Butlletí de Llagostera. Tot un luxe comptar amb la participació d'un afeccionat als pronunciaments, admirador dels

que per inducció divina es senten cridats a salvar la pàtria a tip de tombar a tothom de bocaterrosa.

Quina dolorosa consternació per a ells, comprovar que el poble quan li permeten escollir, elegeix diputats sempre disposats a escatainar tot saltant finestres, mentre homes cabals i sencers, gloriosos i bigotuts, els íntegres i intrèpits homes de Solidaridad, valents pistola en mà, mascles conscients de què a nosaltres ens convé vara i mà dura, no arranquen més de 10.000 vots. El poble és injust.

El subscriptor de les "histories de la historia" a l'empar d'una llibertat que intueixo desprecia, compara de forma pueril i jocosa un galliner amb el parlament. Deu ignorar però, que els membres del grup teatral "El

Joglars" trepitjaren presons molt més feixugues que la de Figueres, per establir en "La Torna", tan lúdicament i cànida com ell, la mateixa comparació. En aquest cas, entre els esmentats animals (que un dia haurem de rehabilitar) i el cos al qual ell va pertànyer.

No cal però que es desassossegui pel seu destí, ja sap que mostrar-se irreverent amb els representants del poble és una història i amb la benemèrita institució n'és una altra. Ambdues són malauradament històries de la nostra història.

Modestament estimo que l'il·lustre militar que guardem al castell està malbaratat i resulta carregós. Un país com el nostre, abocat a l'economia turística, hauria d'explotar aquests productes tan genuïns. Apelant a astúcies del marketing podríem convidar els turistes a un viatge pel tunel del

opinió... opinió... opinió... opinió..

temps fins al bell mig del segle XIX. La dona pantera, l'home dels dos caps, el bou amb cap de porc i en Tejero de plat fort de l'espectacle. Caldria enfil·lar el bigotut a una mínima escenografia que reproduís el parlament, ataviat de forma adequada, airosament cavallerós amb una pistola d'aigua a la mà. Hauria de limitar-se a cridar: "Todos al suelo" i un parell de "coños" que sempre queden bé.

Considerant que aquests són els mots que ell domina millor, no crec que li resultés excessivament difícil. L'èxit estaria assegurat.

Si m'atrevís proposaria al Sr. Ramos que, en una propera visita al seu admirador militar li suggerís la possibilitat d'intentar-ho, sense compromís, naturalment.

De tota manera sospito que ell preferiria destinar l'espectacle a tot el país. És natural, havent-li dedicat en una ocasió no es conformarà amb menys. Relament, si no fos perquè

el passat és tan recent i encara es manté fresc el record del seu fogós temperament i les seves enutjoses inclinacions, aquests personatges resultarien divertits.

És cert que tots tenim les nostres petites dèries i debilitats. Lògicament també els redemptors de la pàtria que els nostàlgics invoquen en les oracions nocturnes, i alguns anomenen gloriosos, gaudeixen de refulgents qualitats. Només ens cal fer memòria: obcecació en alinear a tothom cara al sol, educar a tip de garrotades, reprimir, censurar i vetllar per la nostra integritat moral, escampar la sang dels poetes, sindicalistes, rojos i tota mena d'opositors i crítics, deixar el país en mans de les multinacionals i oligarquia nacional, el poble en les urpes dels especuladors, el govern en les grapes dels corruptes i en general el nostre destí "enlouniversal" en les potes davanteres de subjectes habilidosos només quan es tracta d'atorar riquesa personal. Ah!

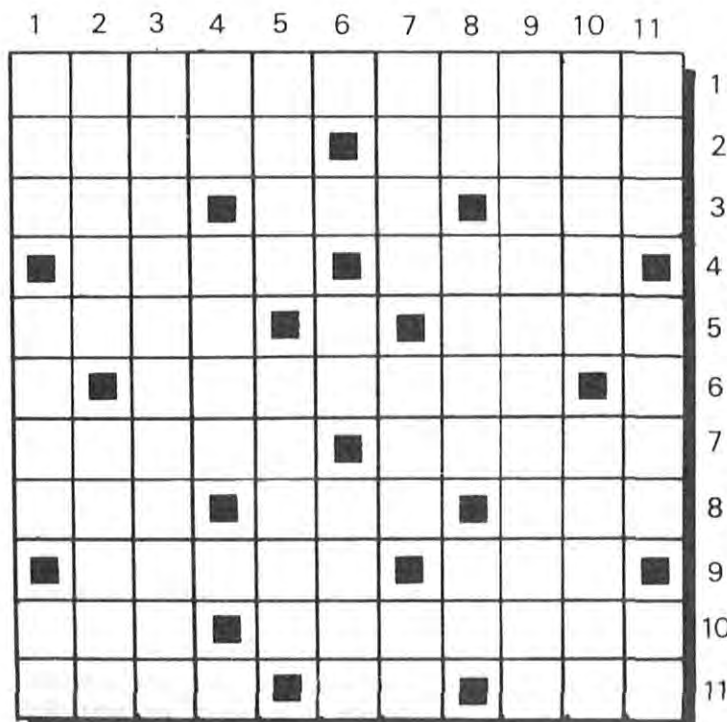
això sí, mai els veureu escatainar tot saltant finestres. Un bon mascle pot ser un corrupte, un lladre o fins un assassí, no obstant mai es dirà que és un gallina.

Sr. Ramos, no els encoratgi a imposar-nos un sistema social arcaic, injust i opressor, on només s'hi poden sentir a grat els avessats a obeir però no a pensar.

A més, ho embrutirien tot de sang.

mots ENCREUATS

HORIZONTALS: 1.—Enrunada. 2.—Peix molt voraç i perillós. Homes de coneixement molt profund. 3.—(Al revés) Ciutadà d'una gran nació europea. Grau de noblesa. (Al revés) Nom de lletra. 4.—Defecte. Insecte de la roba. 5.—Líquid que circula pels teixits vegetals. Pati tancat en certs edificis. 6.—(Al revés) Occidental. 7.—Edifici gran i luxós. Instrument agrícola. 8.—Parent. (Al revés) Ganes de dormir. Mancat d'humitat. 9.—Regió de Grècia central. (Al revés i en castellà) Ús. 10.—Frare. Dit de dos llocs d'igual pressió atmosfèrica. 11.—Premumit, ple de vanitat. Xifres romanes. (Al revés) Espetec.

VERTICALS: 1.—Forma de pronom (plural). Al·liment líquid. Lletre repetida. 2.—Pertanyent a la navegació, mariner. Dona amb fam de diners. 3.—Qualitat de durada. 4.—Símbol de l'Eerbi. Mamífer rosegador. 5.—Peça circular que gira al voltant d'un eix. Missatge. 6.—Creença, crèdit. Lloc amb aigua en el desert. 7.—Buit en el tall d'un instrument. Òrgan de l'olfacte. Arbre. 8.—Contracció de la paraula casa. Navalla. (Al revés) De qualitat. 9.—Pare o qualsevol dels avis. 10.—Fer l'àpat principal. Allò que hom ha de fer per obligació. 11.—Persona poc intel·ligent. Llogaret del municipi de Calp. (Al revés) Principal aliment fet amb farina.

SOLUCIÓ.—HORIZONTALS: 1.—Enderrocada. 2.—Tauró. 3.—Sua. 4.—Duc. 5.—E. 6.—A. 7.—A. 8.—A. 9.—A. 10.—A. 11.—A. VERTICALS: 1.—E. 2.—A. 3.—A. 4.—A. 5.—A. 6.—A. 7.—A. 8.—A. 9.—A. 10.—A. 11.—A.

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258
TALLER DE REPARACIONES
COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria
Electricitat
Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

REPARACIÓ,
VENDA i EXPOSICIÓ

RÀDIO - TV - COLOR - HI-FI
MONTATGE D'ANTENES
AUTO-RÀDIO **VÍDEO**

C/. Barcelona, 7 - 12
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

